

baretta

magazine

NUMMER 14 • NOVEMBER 2021

KLAS KILBERG

**BRYANT PERRIER / ALEXANDER LARSSON / TOPDRONE
GRETA VAN FLEET / PLANT & KRAUSS / SMOKIE**

Med tonvikten på det lokala

När vi startade Baretta Magazine hade vi en tanke om att skriva om lokala personer och händelser med tonvikten på musik och foto. Det har vi fortsatt att göra även om långt ifrån allt material i magasinet är lokalt. Det började med skivrecensioner och förhandsartiklar på konserter. Vi började också porträttera både lokala och mer kända fotografer. Sedan dess har det rullat på. Det har blivit artiklar om personer som inte har någon som helst anknytning till Åmål, men vi har ändå velat berätta deras historia eller kanske något projekt de varit inblandade i.

Eftersom Baretta Magazine görs helt ideellt så går det inte att lägga hur mycket tid som helst på det, men det blir ändå många timmar med intervjuer, fotograferingar, genomlysningar av skivor och liknande. Det tar tid men är samtidigt väldigt givande. Man får också chansen att bekanta sig lite närmare med personer man kanske hejlat på i många år, men egentligen inte vet så mycket om. Andra intervjuoffer har man betydligt bättre koll på, men det dyker ändå alltid upp något nytt.

I detta nummer finns lite av båda. Jag har träffat Åmåls SK:s juniortränare, Bryant Perrier från Penticton i Kanada. Ett intressant möte med en herre som har mycket att berätta. Tiden bara flyter iväg.

Jag har också intervjuat min vän Klas Kihlberg. När vi sammanstrålar blir det sällan seriösa saker som resultat, men denna gång blev det så. Klas berättar om sitt musikintresse och sitt eget musicerande.

Du hittar också en artikel om Åmålsbördige dansaren Alexander Larsson som startat klädmärket I am I som tillverkar träningskläder av återvunna Pet-flaskor. Tala om att ligga rätt i tiden.

Terje Olsen visar en serie fantastiska lodbilder, ni får reda på vad det innebär lite längre in i magasinet. Dessutom blir det musik i massor och kanske en och annan gammal annons ni känner igen. Ha en riktigt god jul och ett gott nytt år så syns vi i februari igen.

Tony Berg
Redaktör

baretta
magazine

Ansvarig utgivare, redaktör & layout

Tony Berg

tony@tonyberg.com

Instagram: tonyberg64

Redaktör & webbansvarig

Maria Olsen

maria.olsen4@gmail.com

Instagram: mariasklick

Redaktör & webbansvarig

Terje Olsen

grappa59@gmail.com

Instagram: grappa59

Hemsida

barettamagazine.com

Instagram

barettamagazine

Medarbetare

Maria Olsen

Arbetar med webb och sociala medier i den kommunala sektorn och gillar det. På fritiden används kameran flitigt. Är medlem i Tilt Photogroup. Har varit medarbetare i fyra böcker, varav en fick Åmåls kommuns kulturpris.

Terje Olsen

Intresset för foto har alltid funnits men fram till 2006 blev det mest party/naturbilder. Första systemkameran köptes på Cypren 1979 där han gjorde FN-tjänst. Är medlem i Tilt Photogroup. Hans största projekt så här långt var när han dokumenterade nedläggningen av Volvo Bussar i Säffle. Delaktig i fyra utgivna fotoböcker.

Tony Berg

Arbetade som skribent och fotograf åren 1990-2014. Arbetar sedan 2014 på Åmåls Grafiska AB och har genom åren hunnit med att ge ut sju böcker och medverka i ytterligare ett tiotal. Är grundare av Åmåls Fotofest och är även media- och bokningsansvarig på Åmåls Bluesfest samt medlem i Tilt Photogroup. Senast utgivna boken är en fotobok fylld med bilder av Åmålsfotografen Henry Stake som släpptes tidigare i år.

Lennart "Kral" Andersson

Före detta fotbollstränare med förflutet som assisterande förbundskapten i Sierra Leone, tränare i Brage, IK Oddevold, Ljungskile SK och en rad andra klubbar. För närvarande har han lagt fotbollstränarkarriären på hyllan och ägnar sig istället åt ishockey i Åmåls SK där han är med i sportkommittén. I Baretta tycker han fritt om fotboll.

Klas Kihlberg

En man med gediget musikintresse som recenserar nya skivor för Baretta. Han har tidigare haft programmet Metalldetektorn i Radio 45. Varit boxningstränare och är sångare i flera olika band och har på senare tid och axlat elgitaren allt oftare. En mångsidig herre som även porträtteras i detta nummer av Baretta Magazine.

04

08

20

62

64

74

004 Alexander gör träningskläder av Pet-flaskor

Åmålsbördige dansaren Alexander Larsson ville skapa bättre träningskläder. Nu tillverkar han kläder från återvunnen plast

008 Kanadensaren Bryant Perrier trivs i Åmål

Bryant brinner för ishockeyn och framförallt att utveckla unga spelare och hjälpa dem mot deras mål, nu är han i Åmåls SK

020 Klas Kilberg en genuin musikälskare

De allra flesta i Åmålstrakten känner till Klas, vi har tittat lite närmare på hans kärlek till musiken från femårsåldern till idag

032 Terje Olsen skapar konst med sin drönare

Det finns ett antal olika sätt att fotografera med drönare. Ett av dem kallas lodbild. Då kan man skapa ren magi med linjer

054 Radfords nya bygge är förstumande vackert

Engelska bilbyggarföretaget Radfords nya bygge är slående vackert. Företaget har utvecklat bilen från gamla Lotus-skisser

056 Sweden Rock Festival har blivit med akvavit

Det har inte varit någon festival för Sweden Rock på ett par år men festivalen har under tiden fortsatt ge ut egna sprtsorter

060 Kral har ordet

Det är tufft att vara fotbollstränare. Ena dagen hyllad för att nästa dag få sparken. Kral har tittat närmare på situationen i England

062 Halm ett av många band på Eds Countryfest

Eds Countryfest har som alla andra festivaler fått ställa in de senaste två åren. Men 2022 satsas det igen med ett brett utbud

064 Åmåls Bluesfest firar 30 år 2022

Erja Lyytinen, Lil' Jimmy Reed, Torbjörn Risager och Roffe Wikström är några av de artister som är bokade till jubileet

066 Engelska Smokie spelar på CCC i Karlstad

Smokie var bandet som slog igenom på allvar med sitt album "Greatest hits", Nästa år spelar bandet i Värmland

068 Greta Van Fleet gästar Gröna Lund i sommar

Bandet har tagit rockvärlden med storm och jämförs ofta med Led Zeppelin. I sommar kommer de till Sverige för en spelning

069 Robert Plant & Alison Krauss till Dalhalla

En rocklegendar och en bluegrasslegendar har återförenats och gjort sitt andra album. I sommar blir det konsert i Rättvik

071 Roffe Wikström är ute och spelar igen

Roffe spelar på den traditionella julbluesen på Musikens Hus i Göteborg tillsammans med Blue Benders och Crossover

072 Andreas Galle med vänner på Skafferiet

Tidigare i höst spelade Galle med Östlund, Magnusson och Anderssons på Skafferiet. Nu är de tillbaka med fler musiker

074 Skivrecensioner i mängder

The Georgia Thunderbolts tillhör de absoluta höjdarna i detta nummers skivrecensioner. Totalt 10 sidor recensioner

I AM I WHO ARE YOU?

Vid en av otaliga danslektioner Alexander Larsson undervisade på började han tänka på träningskläder och konstaterade ganska snabbt att det där kunde han nog göra bättre. Det blev starten till företaget klädmärket I am I som tillverkar kläder i material som är gjort av återvunna Pet-flaskor.

För Åmålsborna och många dansare i Sverige är Alexander Larsson ett välkänt namn. En fantastiskt duktig dansare som efter att ha börjat dansa hos Danscenter Sofia Westlund även utbildade sig vidare i New York på Broadway Dance Center och därefter Yrkesdansarutbildningen på Balettakademien i Stockholm.

När han var yngre tävlade han i discodans och tog sig fram till internationella mästerskapsfinaler.

Efter att ha avslutat studierna på Balettakademien har han deltagit i en rad turnéer och föreställningar som "Boxes", "Short of order", "Idol", "Ronja Rövardotter" och "Stjärngalen" med mera. Han har också varit med i "Stjärnklart" som dansare och koreografiassistent för artister som Molly Sandén, Jill Johnson, Petra Marklund och många andra.

Vid sidan av att stå på scenen undervisar Alexander Larsson vid en av Stockholms dansskolor och det var just under en av de lektionerna under 2019 som en första tanke om att göra något vid sidan av dansen först föddes.

– Jag ville ha något att göra vid sidan av dansen. Dels för att kroppen inte pallar hur länge som helst och dels för att utveckla min hjärna, säger Alexander Larsson

Från början funderade han på att tillverka färgglada strumpor eftersom det är något han använder själv.

– Jag fick idén till träningskläder en dag när jag stod och undervisade. Jag tänkte: Det där kan jag göra bättre.

Han började fundera på hur han skulle göra. Redan från början var det viktigt för honom att om han skulle starta ett företag så skulle det genomsyras av ett bra miljötank. Hösten 2019 började han leta tillverkare av tyg och företag som kunde sy hans produkter.

Han lärde sig snart att det var betydligt mer jobb inblandat än han först anat. Det var mycket nytt att lära sig. Hur tjockt skulle tyget vara, ser man igenom det, vilka fibrer ska användas, vilken typ av söm är den bästa och så vidare. Ett led i miljötanket som är en röd tråd inom företagets verksamhet är att det tyg som till slut valdes ut är gjort av återvunna Pet-flaskor. Brillant när man tänker på det.

Därefter gällde det att lära sig allt annat som krävs av en företagare som moms, tull, fraktkostnader och andra lagar som styr verksamheten.

Jakten på tygproducent och sömnadsföretag pågick under ett drygt år, men i mars 2021 kunde han äntligen sjösätta sin hemsida och börja sälja sina träningskläder under namnet I am I. Hittills har företaget hunnit med att släppa tre olika kollektioner och försäljningen har rullat på bra.

– Nu när allt är igång är den svåra frågan åt vilket håll företaget ska nischas och hur vi kan nå ut till nya människor och få dem att upptäcka fördelarna med våra träningskläder, säger Alexander Larsson.

Det ska bli spännande framöver att se vart detta tar vägen för Alexander Larsson och hans I am I.

Tony Berg

Bryant Perrier

Han har en stor passion för hockey och att utveckla unga talanger. Han pratar mycket, men han har hela tiden substans i det han säger. I augusti landade han i Åmål som ny tränare för klubbens juniorer och han trivs i sin nya hemstad.

Bryant Perrier

Kanadensisk boss i båset

Åmåls SK har under ett antal år förstärkt sin A-lagstrupp med transatlantiska spelare, för det mesta med bra resultat. Så har skett i år också. Även på juniortränarsidan har klubben satsat på utländska krafter. Tidigare var det Garreth Nystedt som tog klivet från att vara spelare i A-laget till att bli tränare för juniorerna. Inför årets säsong plockade klubben hit kanadensaren Bryant Perrier som närmast kom från danska topplaget Rungsted där han tränade U17-laget.

Jag måste erkänna att jag varit lite dålig på att följa lokal sport sedan jag slutade som frilansande sportreporter på PD. Under en lång rad av år hade jag stått på ett antal matcher och tävlingar inom en rad olika sporter i princip två helger av tre. När jag bestämde mig för att sluta med det var jag trött på sport, men några få undantag.

För några år sedan började intresset komma tillbaka, bara för att ta stopp igen när Corona erövrade världen. I somras började jag åter gå på fotbollsmatcher och kände att jag uppskattade det igen. Däremot har jag inte hunnit med att titta så mycket på Åmåls SK i år, vilket är lite synd, men jag ska bättra mig.

Lennart "Kral" Andersson är numer

engagerad i klubben efter att han lade fotbollstränarjobbet på hyllan, om han nu gjort det för gott. Han pratar sig ofta varm för klubben, dess spelare och ledare, och inte minst Bryant Perrier. Där föddes idén att kanske göra en artikel om Bryant, så en tisdag för ett par veckor sedan dök "Kral" upp hos mig tillsammans med Bryant.

Redan första gången jag träffade Bryant Perrier kände jag att detta var en tränare som hade de attribut man förväntar sig av en kanadensisk eller amerikansk tränare. Trevlig, lättpratad, karismatisk och kunnig på sitt område.

Många av de spelare och ledare jag träffat på och intervjuat genom åren växte upp med en dröm om att

bli hockeyproffs. I Sverige var det ofta Elitserien eller NHL som var målet. För de som växte upp i Nordamerika var NHL det självklara målet.

Bryant passar inte riktigt in på den beskrivningen, åtminstone som pojk. Han var en typisk idrottskille som var duktig i många sporter men kanske som bäst i fotboll och hockey.

Han föddes i Vancouver 1965 men hans familj flyttade kort efter det till staden Penticton i British Columbia, Kanada, där hans föräldrar fick jobb. Han började spela hockey som femåring mens spelade även fotboll och amerikansk fotboll.

– Jag var en multiatlet när jag var ung och det var flera ledare för andra sporter som ville att jag skulle börja med deras sport. Men det var främst hockey och fotboll för mig. Jag stod i mål i fotbollen och var ganska duktig, men när det var dags att välja sport blev det hockey, säger Bryant Perrier. Det var egentligen inte så konstigt att valet föll på hockey då det var deen som

Bryant Perrier under tiden som spelare för University of Alaska Fairbanks Nanooks.

Foto: Privat

låg honom närmast hjärtat. Så från 16-årsåldern var det bara hockey som gällde.

– Jag gav alltid allt och gjorde mitt bästa, men jag var inte den bästa spelaren. Jag spelade alltid i andralaget ända fram till mitt sista år som ungdomsspelare. Då fick jag äntligen chansen i förstalaget.

Därefter tog det lite fart för Bryant och hans karriär. Junioråldern tillbringade han i British Columbia Junior Hockey League som är en av två toppligor i kanadensisk juniorhockey. Där spelade han i två år för Revelstoke Rangers i Revelstoke, British Columbia. Han var kapten för laget och fick även ett hockey-

stipendium. Den sista tiden i juniorligan spelade han för Langley Eagles.

När det blev dags för nästa steg i karriär och utbildning spelade och studerade Bryant vid University of Alaska-Fairbanks i fyra år. Han gick flera allmänna kurser men också några med inriktning mot idrott. En

Bryant Perrier kysser pokalen efter segern i British Columbia Hockey League Interior Division Champions Cup.

Foto: Privat

av dem var Adaptive PE, en utbildning för de som kommer att jobba med fysisk träning anpassade för att möta behov hos barn med funktionshinder. En annan kurs var träningsfysiologi där han även gjorde praktik inom samma område.

Under utbildningen på universitetet praktiserade han också på ett behandlingshem där barn som hade ryggmärgsbråck, skolios eller MS vårdades. Arbetet handlade om att hjälpa dessa barn att träna leder och muskler.

– Jag gjorde det ett tag men det var jobbigt att se barnen lida. Många gick bort i unga år och det var tungt. Det var ett viktigt jobb och någon måste göra det, men jag klarade det inte, jag var inte rätt man för jobbet. Det gjorde ont att se barnen lida.

Bryants hem har alltid varit Penticton. Han flyttade hem efter sina studier och efter åren som proffessionell spelare. I Penticton

jobbade han som lärare i drott ett tag. Eftersom han bara fick en halvtidstjänst som idrottslärare hoppade han in som vikarie i engelska också, något han tyckte var roligt.

Penticton har alltid haft en stolt hockeytradition. 1986 blev laget kanadensiska mästare i den högsta inhemska serien, då hette laget Penticton Knights. Namnet har varierat genom åren, bland annat beroende på vem som ägt laget. 1951 till 1963 hette laget Penticton Vees. Därefter döptes det om till Penticton Broncos innan det blev Vees igen för att under lagets sista era 1979 till 1 december 1989 heta Penticton Knights.

Faktum är att stadens lag blev världsmästare i ishockey 1955. Nu tänker kanske vän av ordning att det är som när laget som vinner den amerikanska baseball-ligan kallas för världsmästare. Men i detta fallet är

det det riktiga världsmästerskapet det handlar om. Sovjetunionen hade vunnit VM i ishockey 1954 och var storfavoriter till titeln även 1955.

Kanada var revanschsuget. Laget hade imponerat 1954 med sex raka segrar och 57-5 i målskillnad. Bland annat besegrade laget Finland med 20-1! I mästerskapets sista match ställdes de mot Sovjet och det hade räckt med oavgjort för Kanada då Sovjet bara fått 1-1 mot Sverige. Men ryssarna körde över Kanada med 7-2.

1955 skulle Kanada ta hem titeln. Men till skillnad från de europeiska lagen plockades Kanadas lag inte ut bland de bästa spelarna från olika lag. Det var inte att tänka på att använda spelare från NHL eller AHL. Istället föll valet på Penticton Vees som fick äran att åka till Västtyskland och representera Kanada.

Laget gjorde det med en äran och

*Bryant Perrier på naturis
i Danmark under tiden i
Rungstedt där han tränade
klubbens U17-lag.
Foto: Privat*

gick via sju raka segrar och 61-6 i målskillnad fram till sista matchen mot Sovjet där laget från Penticton vann med klara 5-0 och tog hem VM-titeln till Kanada.

1989 var det dock inte lika muntert. Laget lades ned, men något år senare ville en lokal affärsman ha ett hockeylag i Penticton igen, och så blev det. En tidigare tränare till Bryant, Gary Davidson engagerades som general manager och tränare för laget och övertygade Bryant att hoppa in som assisterande coach eftersom han då befann sig i hemstaden och undervisade efter att ha spelat som proffs några år.

– Det var egentligen där som tränarkarriären började och intresset att fortsätta med detta tog fart på allvar. Jag hade lagt det egna spelandet åt sidan under ett år då jag kände att kroppen tagit stryk och att jag behövde återhämta mig.

Men Bryant kände att han inte var klar som spelare så det blev ytterligare några år som proffs i klubbarna Phoenix Roadrunners i Arizona och Knoxville Cherokees i Tennessee.

I Phoenix spelade han bland annat med Wayne Gretzkys bror Keith som då precis kommit tillbaka efter att ha spelat i Finland med laget Kettera Imatra. Med i Phoenix fanns också David Littman som senare spelade i NHL-lagen Buffalo Sabres och Tampa Bay Lightning. Chris Luongo gick också vidare till NHL och klubbarna Detroit Red Wings, Ottawa Senators och New York Islanders. I laget fanns också Bruce Boudreau, Larry Floyd, Randy Exelby, Jim McGeough och

Jacques Mailhot som alla hade spelat i NHL tidigare. Coach för laget var Garry Unger som tidigare spelat 19 säsonger i NHL. Så det var ett meriterat lag. Bryant fick utmärkelsen Rookie of the Year under sitt första år i Phoenix Roadrunners.

Även i Knoxville fanns det spelare som hade meriter från och som skulle komma att gå vidare till NHL.

Darren Banks hamnade senare i Boston Bruins, Ross McKay som senare spelade i Hartford Whalers och John Blue i Boston Bruins och Buffalo Sabres. Mike Murray hade tidigare spelat för Philadelphia Flyers.

Den egna spelarkarriären avslutades sedan i Nederländerna 1991-92 då Bryant Perrier spelade för Bakker Bart Nijmegen. Bryant kom aldrig upp till NHL men han spelade länge på nivån direkt under

NHL. Han var en duktig spelare men var inte draftad för något NHL-lag utan var fri att spela där han ville. Det var det positiva, det negativa var att lagen han spelade i var farmarlag för lag som Los Angeles Kings och Edmonton Oilers i NHL. Det innebar att de lagen skickade ned spelare som behövde speltid vilket gjorde det tuffare för spelare som Bryant.

– Men det var bara att bita ihop och visa att man var värd sin speltid, men visst var det tufft ibland, säger Bryant.

När han slutade som spelare ville han ändå fortsätta med ishockeyn så han tog jobb som coach, men det gick inte fullt så bra. En bit in i säsongen fick han sparken från sitt jobb som coach. Resultaten var inte lysande och klubben hade större ambitioner, så Bryant Perrier fick sluta.

– Det var tufft. Men tack och lov

– Vi skulle inte haft en chans mot dem, men vi förberedde oss väl, vi hade vårt system och vi jobbade efter det – och vann!

hade min mamma lärt mig att man inte ger upp. Man funderar på varför hästen slängde av dig och sedan är det bara att ge sig upp i sadeln igen, och det gjorde jag. Andra gången gick det betydligt bättre.

16 säsonger blev det som coach och general manager i de kanadensiska ligorna British Columbia Hockey League, Kootenay International Junior Hockey League samt Manitoba Junior Hockey League. Förutom att vara med och utbilda en lång rad spelare under dessa år blev han också utsedd till Årets coach vid tre tillfällen och 2004-05 fick han utmärkelsen Coach of the Year av det Kanadensiska Hockeyförbundet. Under åren hann det bli över 1100 matcher som coach.

Bryant har tränat många spelare som blivit proffs på olika nivåer, både i Kanada, USA och Europa. Bland dem finns det några som sticker ut. Duncan Keith hade han i sitt lag i Penticton vid millennieskiftet. Han gick sedan vidare till NHL där han nu är inne på sin 17:e säsong. 16 av dem spelade han för Chicago Blackhawks, men inför den här säsongen blev han värvad till Edmonton Oilers. Han har spelat tre VM och ett OS för Kanada. En annan spelare som blev framgångsrik var Chuck Kobasew. Han debuterade i NHL 2003 för Calgary Flames och har spelade sedan för Boston Bruins, Minnesota Wild, Colorado Avalanche och Pittsburgh Penguins. Totalt gjorde han 13 säsonger i NHL. Han avslutade sin karriär som spelare i SC Bern i den Schweiziska ligan 2015-16.

Andra framgångsrika spelare var Tanner Glass med elva säsonger i NHL för Florida Panthers, Vancouver Canucks, Winnipeg Jets, Pittsburgh Penguins, New York Rangers och Calgary Flames. Kyle Cumiskey spelade sex säsonger i NHL. Fem av dem för Colorado Avalanche och en säsong för Chicago Blackhawks. En del av den svenska hockeypubliken kommer säkert ihåg Kyle. 2012-14 gjorde han två säsonger för Modo och 2016-17 spelade han i Skellefteå AIK. Numer spelar han i tyska Düsseldorf EG. Bryant har tränat ytterligare spelare som hamnat i NHL, men dessa fyra är de det gått bäst för.

– Det var roliga år. Jag hjälpte till att utveckla spelare som tog sig vidare till universitet, fick stipendier och några av dem tog sig hela vägen till NHL. Men jag kände att jag behövde en förändring för att utmana mig själv igen. Jag har alltid varit intresserad av Europa. Gary Davidson som jag var assistent åt på mitt första coachjobb hade tränat lag i Italien pratade med mig och sade att jag skulle passa i europeisk hockey.

Bryant hade ögon och öron öppna och till slut fick han en chans som coach för det franska laget Asnières i den franska andraligan. De hade några kanadensiska och amerikanska spelare samt några slovaker i laget tillsammans med många duktiga inhemska spelare. Om ett lag fick fram eller närvarade en duktig spelare som utmärkte sig blev det snabbt huggsexa om denna spelare. Det kunde vara upp till tio klubbar som jagade en och samma

spelare. Asnières och Bryant Perrier lyckades värva många duktiga spelare framför ögonen på sina motståndare. En anledning var att Bryant och klubben hade en plan för spelarna, att de skulle utvecklas både som spelare och som personer för att sedan kunna ta ytterligare steg i karriären.

– Vi jobbade med integritet och var också noga att informera föräldrarna om hur vi tänkte och vad våra mål var, det hjälpte oss mycket att vi hade en bra dialog där. Många lag avslutade kontraktet med en spelare som inte mötte förväntningarna, men vi gjorde inte det. Vi valde att arbeta individuellt med spelarna så att de kunde nå sina mål och vara kvar och ta en plats i laget.

Året före Bryant kom till klubben hade laget varit nära att åka ur serien. De slutade på plats nio av tio och klarade sig precis.

När Bryant tog över gick det bättre och laget slutade på en fjärde plats. Det följdes upp av ytterligare två mitten placeringar de följande säsongerna.

Under Bryants första säsong i klubben vann laget över Tours Hockey Club, och det räckte för att publik och klubb skulle vara nöjda.

– Vi skulle inte haft en chans mot dem, men vi förberedde oss väl, vi hade vårt system och vi jobbade efter det – och vann.

Han blev kvar i Asnières i tre år och tanken var att det skulle bli längre, men den 7 januari 2015 utsattes den franska tidskriften Charlie Hebdo för en terrorattack där fem av tidningens tecknare och två poliser mördades. Bryant

Bryant Perrier med Team USA som tog silver i en stor internationell ungdomsturnering.

Foto: Privat

befann sig bara en dryg halvmil ifrån platsen när attacken skedde.

– Allt stängdes ned och stämningen var inte hög. Sedan följde en tung tid. Klubbarna hade svårt att få ihop pengar. Asnières bestämde sig för att kliva ned till tredjedivisionen, men jag kände att det ville inte jag. Division III i Frankrike håller ingen hög klass, så jag återvände till Kanada och coachade juniorlaget North Okanagan Knights i tre år.

När det uppdraget tog slut 2018 opererade Bryant Perrier båda höfterna, och det tog ett tag att komma tillbaka. Han hade haft problem en längre tid och det var dags att åtgärda problemen.

– Efter min frånvaro ville jag tillbaka och börja coacha igen, men samtidigt var jag realistisk. Jag hade inte varit med i hockeyn på ett par år, ingen vet vem du är och jag ville

bara komma igång igen. I det läget är det bara att inse att man kommer inte få något topplag från start.

Bryant fick napp på ett jobb i danska Rungsted Seier Capitals. Laget spelar i den danska förstaligan och Bryant fick uppdraget att träna klubbens U17- och U15-lag. Klubbens A-lag tog två raka titlar i Danmark för ett par år sedan och spelade även i Champions League, men har haft det tuffare i år.

I början av året fick Bryant höra talas om Åmåls SK och tog reda på lite om klubbens verksamhet. Han fick veta att klubben hade flera transatlantiska spelare och även en juniortränare från Kanada (Garreth Nystedt) och att det verkade vara en klubb som har ambitioner.

– Jag tänkte att jag skriver och berättar lite om mig själv. Vad är det värsta som kan hända?

Några dagar senare hörde Mikael

Engberg av sig och berättade att Garreth Nystedt skulle lämna klubben för ett jobb hos Färjestads BK så det fanns en vakans. Efter att ha pratat med Mikael Engberg och Fredrik Ågren några gånger fick Bryant ett kontraktförslag och efter ytterligare något samtal skrev han på.

Några av de spelare som idag spelar i Åmåls Sportklubbs A-lag har spelat på den högsta juniornivån i Kanada.

– Två av spelarna i klubbens A-lag, backen Joseph Leonidas och forwarden Josh Laframboise kommer från Usports som är högsta nivån på juniorhockeyn i Kanada. Båda kommer från Lakehead och är duktiga spelare med ambitioner på att bli bättre.

Bryant kom till Åmål i augusti och började sitt arbete direkt. Intrycken av klubben är goda och

han menar att det finns utrymme för förbättringar på vissa områden och säger att detta vet klubben och de jobbar redan med det, så det är bra.

– Jag har också bra kontakt med Mikael Engberg, Fredrik Ågren och Lennart "Kral" Andersson. Det är öppna killar som är lätta att arbeta med, det gillar jag. Sedan är jag den typ av ledare som anammar klubbens policy och strategi. Jag gillar när saker är organiserade.

En av de viktigare delarna med att utveckla unga spelare är att få dem att förstå att för att komma någonsans behövs det engagemang. Bryant säger att han förstår att man valt att inte fokusera på tävlingen som sådan för yngre spelare, men när man kommer upp i junioråldern då behövs engagemang och vilja för att fortsätta att utvecklas. Det måste börja med de äldsta ungdomslagen annars kommer de spelarna vara chanslösa när de ska in i juniorlagen. Då saknar de båda kunskap och engagemang.

– Jag trivs bra med hockeyn här. Nivån i Danmark var bra, men den är nog bättre här och det ger mig motivation till att få spelarna att bli bättre. Jag är en erfaren tränare, precis som Lennart. Vi har utvecklat och förfinat våra kunskaper. Jag behöver inte kopiera andra tränare. Jag har så mycket egen erfarenhet att luta mig tillbaka mot så jag är trygg i det jag gör. Samtidigt vill jag gärna förkovra mig och lära mig mer.

När Bryant Perrier började träna laget var det emellanåt lite si och så när det gällde att vara uppmärksam på träningen hos en del spelare. Det hände att spelare kom sent till träningen och på matcherna drog de ofta på sig onödiga utvisningar.

– Där måste jag ge killarna en stor eloge. Det tog några veckor, men de anammade de nya riktlinjerna och har verkligen utvecklats som lag och spelare. Jag vill gärna ha roligt tillsammans med spelarna men samtidigt när vi är på isen och tränar, ja, då tränar vi. Tekniskt är de duktiga. Det jag har infört är mest en annan attityd till det vi gör samt struktur i vårt upplägg. Jag har ett system och det håller vi oss till. Vi jobbar tillsammans inte en och en.

Det som är en av hörnstenarna i det Bryant mässar ut till sina spelare är just engagemanget. Om man har åtagit sig att göra något, då gör man det fullt ut till det bästa av sin förmåga. Tyvärr är det inte riktigt så samhället ser ut idag. Man ger sig

in på något, och så fort det tar emot hoppar man av.

– Jag är öppen och kommunikativ med mina spelare. De ska aldrig behöva känna sig hotade av en tränare. Jag pratar med dem och framför allt är jag ärlig och talar om vad jag tycker. Vi måste komma ihåg att dagens ungdomar är en informationssgeneration och många vågar inte tala sanning till dem för att inte riskera att de blir sårade. Men om vi är ärliga och talar med dem och förklarar vad de behöver förbättra och utveckla och att man vill hjälpa dem med det så lyssnar de. Kort och gott förklarar man att jag är här för att hjälpa dig, men du måste själv hjälpa till. En annan viktig sak när man arbetar med ung-

domar är att inte försöka visa hur mycket man kan utan hur mycket man bryr sig om dem.

Vid sidan av uppdraget i Åmåls SK är han också livscoach inom sport och ishockey åt ett tiotal unga spelare. En sak han kräver av sina spelare är att de aldrig hoppar av sitt lag, man ger inte upp. Tillsammans med Bryant och klubben så hittar de en lösning på det som anses vara problemet.

– Jag har också förklarat för dem att det aldrig funkar att gå till en tränare och slänga ur sig att ”Jag gillar inte dig”, det är helt fel sätt. Istället bokar man ett möte med tränaren och frågar vad man kan göra för att få mer speltid eller fråga hur man kan hjälpa laget. Det

brukar gå hem hos en ledare. Då får man ofta en mycket bättre dialog och ett bättre resultat. Det handlar om att inte skapa konfrontationer utan att visa att man är lösningsorienterad, fortsätter Bryant. Så jobbar jag även med mina spelare i Åmål, säger Bryant.

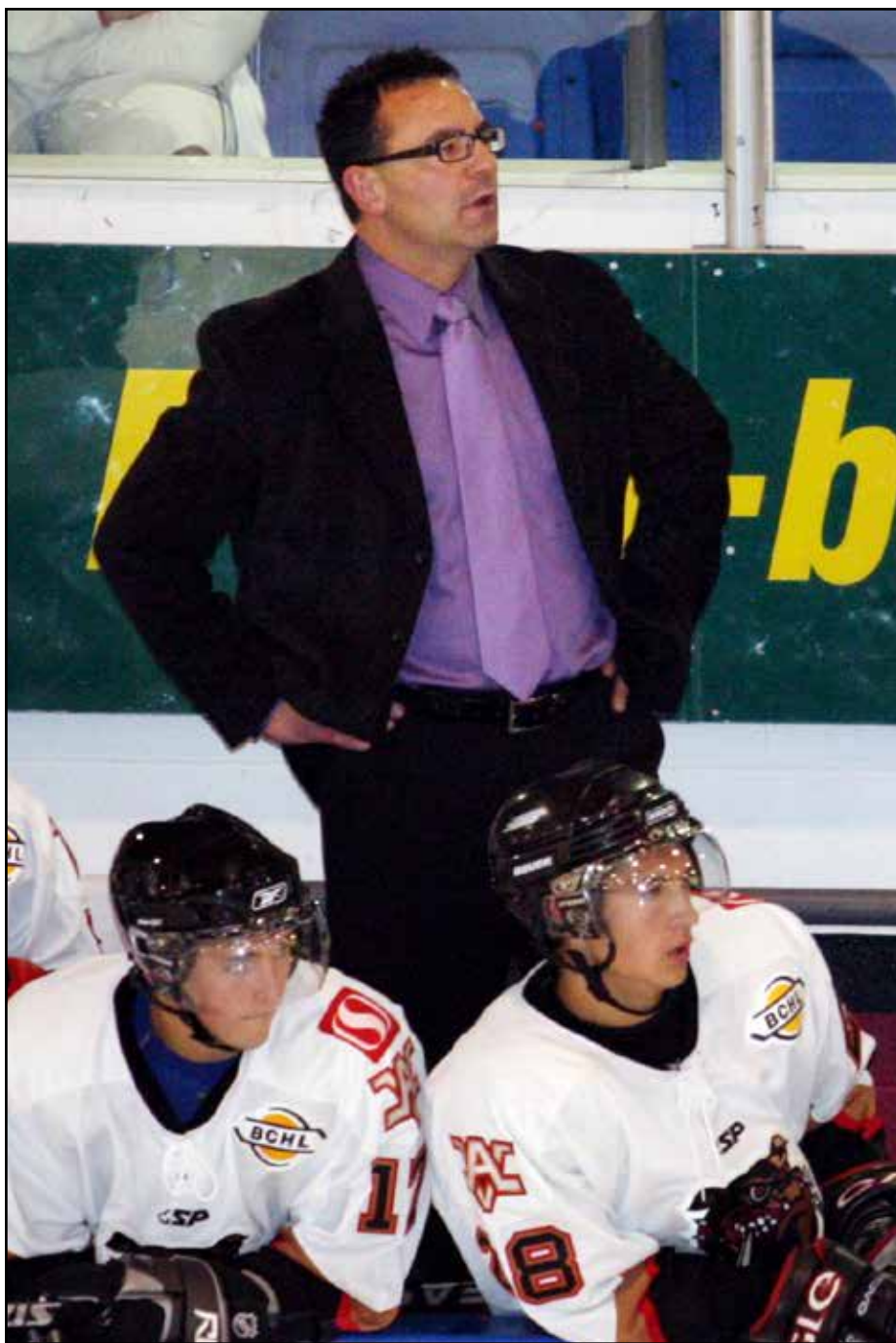
Han menar också att om en spelare kommer och undrar varför han inte får spela så förklarar Bryant att det finns andra spelare som är bättre, men att det går att utveckla det en spelare saknar så att denne sedan har chansen att utmana om en plats i laget. Så är det inom idrotten såväl som i livet i övrigt, därför är det så bra att utveckla viljan att hela tiden förkovra sig.

– Jag pratar inte så mycket om

att vinna med mina spelare. Jag pratar mer om processen och hur vi utvecklas både individuellt och i grupp. Vi försöker också göra våra träningar roliga och omväxlande, för vi vill att spelarna ska tycka det är roligt och vilja komma tillbaka till nästa träning.

I början var det lite gnäll i slutet av träningarna när laget körde 21.00 till 21.50. Spelarna var lite gnälliga och tyckte att det var sent. Efter en månad när de körde på samma tid är gnället helt borta, istället var det svårt att få dem att gå av isen, de ville bara fortsätta spela. Det handlar om utveckling och attitydförändring.

– När klockan var 22.05 var de fortfarande kvar på isen. Jag sade att vi skulle gå av för att ismaskins-

Bryant Perrier på bänken för Alberni Valley Bulldogs i British Columbia Hockey League.

Foto: Privat

liknande, men det fungerade. Spelaren bet ihop, åkte ut på isen igen och spelade bra resten av matchen.

– Nästa dag satt vi på läktaren och tittade på A-laget. Alla var där och stämningen var bra, för killarna har lärt sig att vi gör detta tillsammans som ett lag. Vi som ledare ser vart våra spelare befinner sig i sin utveckling. Vi hjälper dem att bli bättre så att de ska kunna nå sina mål. Alla kommer inte ända fram till sina mål, men alla ska ha chansen att försöka nå dit. Om de inte når dit hoppas vi alla fall att de ser tillbaka på den här tiden med en positiv känsla. Och jag är rätt säker på att de på något sätt kommer att ha nytta av detta i sitt framtida liv.

Att bli en bra tränare, oavsett sport, är ingenting som sker över en natt. Det tar många år att förfinas sina kunskaper och lära sig vad som fungerar och vad som inte gör det. Det handlar heller inte bara om träningar, man måste utveckla en spelförståelse och komma underfund med vad som fungerar för en själv som tränare. Det är också en pågående process så länge som man håller på som tränare, man blir aldrig färdigutbildad som tränare.

– Hittar man ett sätt att träna ett lag som fungerar så håller man sig till det och försöker utveckla det. Men att vela fram och tillbaka mellan olika filosofier funkar inte. Jag tänker ofta på hur jag uppträder och vilka signaler jag skickar ut som coach och håller mig till den strategi jag har och som har fungerat bra. Jag tänker alltid på det jag ska säga till killarna minst fyra gånger innan jag säger det. Då vet jag att det är genomtänkt. Ledordet är ärlighet och förmågan att kunna förklara för en spelare vad han behöver göra för att bli bättre. Även om jag har hållit på med detta länge och kan mitt

föraren skulle få göra sig jobb, men de sade hela tiden:

– Bara en gång till, där kan vi prata om attitydförändring. Det går att vara ärlig mot ungdomar. Visst det kan hända att de blir lite sårade, men om du är ärlig och talar om hur det ligger till kommer de att respektera dig. Då vinner man deras förtroende och det är i grund och botten vad det handlar om.

I början av säsongen kunde spelarna komma till båset efter ett byte och slå klubban i sargen eller bänken och även sparka mot bänken eller andra föremål när något gått fel.

– Då frågade jag vad de sysslade med. Sedan förklarade jag att det enda de fick ut av det beteendet var att de grävde sig ett större hål och sjönk än längre i motivation. Jag sade åt dem att komma till båset, sätta sig ner, andas och hämta kraft samt se till att fokusera på nästa byte och lägga kraften på det positiva tänkandet istället.

Vid en match för ett tag sedan kom en spelare in i båset efter ett byte och slog klubban i sargen. Bryant sade lugnt till killen att gör du det en gång till så har du spelat färdigt. Det fick många att reagera. De var inte vana att höra något

Bryant Perrier under debutåret på University of Alaska-Fairbanks College Hockey. Bryant har tröja nummer 5.

Foto: Privat

jobb är jag aldrig rädd för att ta till mig nya åsikter och idéer, men grundfilosofin finns hela tiden i botten som en röd tråd.

Bryant och spelarna kan titta tillbaka på inledningen av säsongen och se hur mycket som hänt. Laget har legat under i några matcher men lyckats komma tillbaka och vinna, det är sådant som stärker ett lag ytterligare. Nu vet de att även om de är två-tre mål i underläge så finns chansen att komma tillbaka och vinna.

– En sak som också utvecklat mig som tränare och människa är den sport och ishockey livscoachning jag gör för en handfull spelare i Kanada, USA och Europa. De berättar allt för mig och jag har god koll på situationen de befinner sig i. Om det är något som strular så löser vi det. Både jag och mina spelare är lösningsorienterade. Konfrontationer ger ingenting positivt. Det arbetet har också hjälpt mig personligen i min utveckling.

När spelarna kommer till träning och match vill Bryant att de ska göra det med energi och en positiv inställning. I början av säsongen kunde det vara lite så och så med det, men nu kan man känna energin och killarna jobbar ihop som ett lag.

– En bortamatch låg vi under med 0-3 efter tio minuter, men killarna bet ihop. Vi började med att koncentrera oss på nästa räddning, nästa teknik och nästa byte. Budskapet till killarna var: Det är ok, vi fixar det här. Jobba tillsammans som ett lag och ta ett byte i taget. Men jag är ingen barnvakt. Jag talar om vad vi måste göra, men gör det på ett positivt sätt. Och killarna svarade, vi gick från 1-4 till 4-4 och vann sedan matchen på övertid. Det stärkte laget ytterligare.

För några veckor sedan hade laget ett möte då var det en av killarna som sade:

– Jag skulle inte vilja spela med några andra än er. För nu är vi i den positionen att det spelar ingen roll om vi hamnar i underläge, jag vet att vi kan vända matchen och vinna.

– Det kändes stort att höra en spelare säga det efter bara två månaders spel. Det är normalt en process och utveckling som tar en säsong. Det är roligt och spännande för mig som tränare och mentor att se och höra detta. För det är omöjligt att vinna alla matcher, det måste vi förstå. Att kräva det av sina spelare vore dumt. En förlust då skulle kunna bli förödande. Men vi ska

veta att vi har chansen att vinna alla matcher, men ibland händer det inte även om man gör sitt bästa, det måste man kunna ta med sig. Vi spelade en tuff match hemma och låg under med 0-1 men i den tredje perioden fick vi vårt spel att stämma. Vi stängde ned motståndarnas anfall, de fick till fyra skott på mål i den tredje perioden. Vi vände och vann med 2-1. Det som var extra roligt var att det var tredjefemman som svarade för båda målen. Det är det fina med vårt lag, vi låtar alla vara med och spela och de svarar upp till förtroendet.

Bryant konstaterar också att det är ett pågående arbete. Fortsätter spelarna med samma engagemang så kommer de att fortsätta att utvecklas både individuellt och som lag.

Av de spelare han tränar just nu kommer många ta klivet upp i klubbens A-lag om något eller några år. Så det kan vara värt ett besök på någon av lagens hemmamatcher för den hockeyintresserade och få en glimt av Åmåls Sportklubbs framtid.

Tony Berg

Klas Kilberg. En man med
många strängar på sin lyra.
Foto: Tony Berg

**MUSIKÄLSKARE
KONSTÄLSKARE
RADIOPRATARE
SKIVSAMLARE
GITARRIST
SNICKARE
RODDARE
SÅNGARE
möt...**

KLAS KILBERG

Klas Kilberg. Hemma i pojkrummet med sin första elgitarr, en Les Paul-kopia av märket Hondo II..

Foto: Privat

De allra flesta i Åmål vet vem Klas Kilberg är. Långt ifrån alla känner honom, men de flesta vet ändå vem han är. Det är kanske inte så konstigt. Främst är det kanske genom musiken, men många känner honom också som boxningstränare och radio-pratare, men det finns sidor som inte är lika kända. Han har ett stort historie- och konstintresse och är även en hyfsad kock. De allra flesta känner dock till honom som bluessångare i Fat Bull.

Musikintresset föddes tidigt. Klas var runt fem år när han började lyssna på musik.

– Det här kanske man inte ska berätta men morsan och farsan hade en god vän som jobbade på Skandinaviska Grammofon i Åmål, och han brukade ha med sig lite skivor då och då, men det är väl preskriberat nu, skrattar Klas.

Bland skivorna som vännen hade med sig fanns en del utländska och svenska artister, och Smurfarna... på norska!

– Jag fick några skivor av morsan, lite Owe Törnkvist och sådant runt 1977-78 någon gång.

Där föddes väl intresset att lyssna på musik sedan fick min syster en elorgel ganska tidigt, så den var jag och plinkade lite på ibland.

Musikintresset tog lite mer fart några år senare när Klas var nio år. Han syster hade lite kassetband. Däribland The Rods, R.E.O. Speedwagon och Sex Pistols som han fick.

– Då hade jag ingen koll alls på vad det var för något men jag gillade omslagen och musiken var också cool.

Någon gång 1979-80 fick Klas pengar av sin far till en skiva. Då bodde de i Säfte, ovanpå Radiocentralen. Så Klas gick ner och köpte sin första egna skiva.

– Det var en skiva som hette "Good Golly Per-Erik" med den unge pianisten Per-Erik Jonsson. Något år senare köpte jag "Hotter then hell" med Kiss.

En viss skillnad på valet av skivor, men det kan hända mycket på ett år.

Klas jobbade lite extra efter skolan och hjälpte till på BP i Säfte hos Urban och Peter Dahlström när han var runt elva år (troligtvis är väl även detta fall av barnarbete preskriberat). Vid jul det året fick han en julklapp av Peter,

Fat Bull & his Vets. Bandets första spelning på Örnäskrogen, Åmål vintern 1995-96. Från vänster Robert Wangeby, Mark Tholin, Klas Kilberg, Ronny Eriksson och Love Tholin.

Foto: Tony Berg

det var en kassett med Iron Maidens femte album "Powerslave".

– Den tyckte jag var så jävla fräck med låtar som "Aces high" och "2 minutes to midnight". Det gjorde att jag köpte de tidigare också. Jag var ju lite för ung för att ha varit med från början, jag var ju bara sju år när de släppte sitt första album. Så jag har nog egentligen väckt mitt eget musikintresse eftersom morsan och farsan inte var så intresserade.

Det fanns förvisso en skivback hemma där mamma Lena hade några skivor med artister som Burt Bacharach, Shakin' Stevens och James Last och en Jimi Hendrix.

– På skivan med Shakin' Stevens fanns det en låt som hette "Oh Julie", den älskade jag. Hendrix-skivan måste hon ha fått av någon, för det var inget som hon skulle ha köpt. Jag kommer ihåg att jag lyssnade på den och var väldigt kluven till vad det var.

Musikintresset tog fart på allvar när familjen flyttade till Åmål. Första gitarren köpte han 1984.

– Det var en Les Paul-kopia av märket Hondo II och en liten förstärkare av märket Regent. Jag köpte båda för 1 500 kronor av Torsten Tegerstrand på LT-Musik i Åmål. Jag klippte gräs en hel sommar för att få ihop pengarna, berättar Klas.

I början satt han mest hemma på pojkrummet och övade för egen del. När han var

16 år hade han ett band ihop med några killar.

– Det var Raymond, Henrik och Fredrik, och jag som spelade i ett garage. Vi satt där och harvade och kunde ingenting. Det blev ju ingenting av det där. Det måste ha låtit bedrövt.

Därefter blev det lite musik under tiden i lumpen med några killar som spelade piano och trummor, men det var mest för att ha något att göra på lediga stunder. Sedan började det hända saker när han kom hem från lumpen. Då började han spela med Mark Tholin, gitarr Love Tholin, gitarr, Ronny Eriksson, bas, Robert Wangeby, munspel och Anders Hedström, trummor.

– Jag gillade omslagen, och musiken var också cool

Första framträdandet på en scen gjorde han på en crewfest för Åmåls Bluesfest 1995. Festen var ute i Fröskog och åskan slog ned och det var strömlöst i sex timmar. Då tog Klas upp en akustisk gitarr och körde en låt. Några månader senare skulle bluesföreningen ha en blueskväll på Örnäsrestaurangen. Då sade föreningens ordförande Christer Nilsson att om Klas skulle få komma in överhuvudtaget så var han tvungen att spela fem-sex låtar.

– Då repade vi ihop några låtar. Det var jag på

Mojo Doc's. Från vänster: Lennart Karlsson, Klas Kihlberg, Per Stenmark, Kent Liljendahl och Michael Kähäri Foto: Tony Berg

sång, Love, Mark, Ronny och Robert som spelade. Då fick Mark spela trummor för Anders hade slutat i bandet. Då hade vi en klassisk Chicago-sättning i bandet.

Efter det fortsatte de att spela ihop, men Ronny hoppade av och ersattes av Klas Dannäs. Namnet på bandet blev Fat Bull & his Vets, därtill döpta av Mr Blues i Åmål, Nils Lönnsjö. Sedan dess har det funnits ett antal olika sättningar och namn på detta band med Klas Kihlberg som den gemensamma nämnaren.

– Det var kaos. Det var en riktig ökenspelning

Förutom redan nämnda Fat Bull & his Vets har det varit Fat Bull & The Slaughters, Fat Bull & his Enemies, Fat Bull's Flying Circus, Fat Bull & The Inseminators, Fat Bull & Friends, Fat Bull & Do The Strand Band och Fat Bull & Hobo's Rhythm N' Blues Section. Numer är namnet reducerat till bara Fat Bull.

Många är de musiker som spelat i bandet genom åren. Förutom redan nämnda finns Måns Tingberg, Lars Andersson, Stefan Seger, Dan Magnusson, Michael Kähäri, Mikael Esbjörnsson, Bengan Blomgren, Daniel Karlsson, Love Melin, Tony Borg, Richard Tehler, Jimmy Östlund med flera.

– Jag kommer ihåg att första gången Dan Magnusson var med spelade han bongo-trumma, skrattar Klas.

Nu har det inte bara handlat om Fat Bull för Klas. Under en period var han sångare i bandet Mojo Doc's i början av 2000-talet. De spelade bland annat på dokusåpan "Baren".

– Michael Kähäri som var gitarrist i Mojo Doc's fixade spelningar på en rad knepiga platser, bland annat i tv. Men jag var inte mycket för att vara med i den typen av program, det var total kaos. Det var en riktig ökenspelning.

Han har även varit, och är, med i band som The Jimmy Östlund Experience, Deep Night of Purple, Papa Dan & The Convicts on Probation och har även lite andra pågående projekt, om

Fat Bull & his Vets. Från vänster Klas Dannäs, Robert Wangeby, Love Tholin, Klas Kilberg och Mark Tholin.. Foto: Tony Berg

Fat Bull's Flying Circus. Från vänster Klas Kilberg, Michael Kähäri, Lars Andersson, Måns Tingberg och Mikael Esbjörnsson inför en spelning på Café XO 2006. Foto: Tony Berg

Fat Bull & his Vets. Från vänster Klas Dannäs, Stefan Seger, Klas Kilberg, Bengan Blomgren och Dan Magnusson..

Foto: Tony Berg

Fat Bull & Do The Strand Band. Bluesfestspelning på Strandcafé. Från vänster Mattias Brandt Wallin, Dan Magnusson, Klas Dannäs, Mark Tholin och Klas Kilberg

Foto: Tony Berg

de kommer se dagens ljus eller inte är lite tidigt att säga.

Att Klas Kilberg är en bra sångare råder det ingen tvekan om. Han är också en duktig gitarrist när han sätter den sidan till. Men det som gör honom populär som artist förutom musiken är hans mellansnack. Ibland är det helt obegripligt, även för oss som känner honom väl.

Mellansnacket lockar ofta fram skratt hos publiken och fundersamma blickar från medmusikanterna.

Vid ett tillfälle spelade han tillsammans med Dan Magnusson och Love Tholin på Strandcafé i Åmål. Namnet på kvällen var "A storyteller's night" där trion spelade lite låtar och Klas underhöll med diverse mer eller mindre rumrena anekdoter och lösa berättelser mellan låtarna. Första setet var

fantastiskt bra. Efter pausen började Love med att spilla ut en öl över och i sin gitarrförstärkare, som bara lät bättre och bättre under kvällen efter det. Klas å sin sida var nu ännu varmare i kläderna och berättade roliga historier om flera av oss i publiken till allmänt jubel. Det fanns folk som inte fick luft för de skrattade så hårt. En och annan i publiken försökte få honom att byta historia, men till ingen nytta, vilket alla andra i publiken uppskattade.

– Det var roligt att göra radio, men det tog för mycket tid

När han därefter började spela "egna" kompositioner på serbokroatiska, portugisiska och andra mer eller mindre obegripliga språk

Lil' Jimmy Reed. Klas Kilberg besökte den amerikanske bluesartisten i dennes frisörsalong i Enterprise, Alabama, USA under en av sina resor till USA,

Foto: Tony Berg

lyfte taket på Strandcaféet. Det var en kväll jag kommer att minnas länge.

Under en period hade han också sitt eget radioprogram på Radio 45, "Metalldetektorn". Varje fredagskväll klockan nio bjöd han på idel god hårdrock och metal under en period. Han hade en stadig skara lyssnare, och det berodde kanske inte enbart på musiken han spelade utan kanske lika mycket mellan-snacket.

– Det var roligt att göra radio, men det tog väldigt mycket tid, och till slut kände jag att jag inte orkade och att tiden inte fanns, säger Klas.

Jag tror det blev 12-13 avsnitt innan jag gav upp, ungefär som med "Pang i bygget" som också slutade för tidigt.

Som stor musikälskare har det också blivit en hel del konserter genom åren. Under en period 1987-1990 var han ofta på konserter i Göteborg tillsammans med kompisen Mats. Bland de band de såg var Iron Maiden, Bon Jovi, AC/DC, Judas Priest, Yngwie Malmsteen, Chris Rea, Magnum och många fler.

– Konserterna med Iron Maiden var de vi gillade bäst, men så var bandet våra favoriter också, säger Klas.

The Jimmy Östlund Experience. Från vänster Albin Östlund, Jimmy Östlund, Ronny Eriksson och Klas Kilberg.

Foto: Tony Berg

Papa Dan & The Convicts on Probation. Från vänster: Dan Magnusson, Ronny Eriksson, Mark Tholin, Jimmy Östlund och Klas Kilberg.

Foto: Tony Berg

Deep Night of Purple. Från vänster Klas Kilberg, Jimmy Östlund, Henrik Berg, Ronny Eriksson och Mattias Brandt Wallin.

Foto: Tony Berg

Skivsamlaren. En kort sväng till Knastret i Karlstad en lördagsmorgon innebär ofta att man blev borta större delen av dagen medan Klas Kilberg botaniserade i skivbackarna.

Foto: Tony Berg

Skivsamlaren. Klas Kilberg vid sin skivhylla, eller en av dem. Han hade ett gott lager att välja från när han gjorde spellistorna till sitt radioprogram "Metalldetekorn".
Foto: Tony Berg

Andra konserter han minns är BB King och Ike Turner på Notoddens Bluesfestival samt Joe Cocker i Oslo.

Under åren hans mor och far drev Hamnkrogen i Arvika fick han se och träffa band och artister som Tower of Power, Robben Ford, Dr Hook och John Norum.

En annan stor upplevelse var att se Blues Traveller på Red Rocks fantastiska amfiteater som ligger i Morrison strax utanför Denver i Colorado, USA.

Det är ingen överdrift att påstå att musiken har en stor del i Klas Kilbergs liv. Förutom att stå på scenen med något av alla band eller själv stå i publiken på konserter eller spela hårdrock i radio har han även varit trumtekniker åt Dan Magnusson på turné med Seasick Steve och är även en hängiven skivsamlare. Men det får vi berätta om en annan gång.

Tony Berg

Band genom åren

Fat Bull & his Vets
Mojo Doc's
Fat Bull & The Slaughters
Fat Bull & his Enemies
Fat Bull's Flying Circus
Fat Bull & The Inseminators
Fat Bull & Friends
Fat Bull & Do The Strand Band
Fat Bull & Hobo's Rhythm N' Blues Section
Fat Bull
Fat Bull & Geir Westby
Fat Bull & Gräset Brinner
The Eggheads
The Jimmy Östlund Experience
Deep Night of Purple
Papa Dan & The Convicts on Probation
Geir Westby Band

Drönare skapar magi i rätt händer

Baretta Magazines drönarpilot, Terje Olsen, berättar lite om sitt drönarfotograferande och vilka regler som gäller.

Alla drönare är indelade i tre kategorier som kallas "öppen", "specifik" och "certifierad". Öppen kategori gäller för drönare som flygs inom synhåll, högst 120 meter över mark, (med några få undantag) och som väger högst 25 kg.

Det är denna typ av drönare som har använts av mig för bilderna i Baretta Magazine, en DJI Mavic 2 Pro med en Hasselbladskamera med en brännvidd på 28 mm. Det är alltså mer ett vidvinkelobjektiv än teleobjektiv. Den väger 907 gram och har en maxhastighet på 72 km/h.

En vanlig uppfattning är, att med drönare kan man smygfota/-filma. Vill nog påstå att det är mycket lättare att göra det med en vanlig mobilkamera, men det är väldigt få som tänker så. En drönare för ganska mycket väsen av sig också, så det blir svårt att "smyga" med den. Det är dessutom svårare att identifiera personer, i bilder tagna av drönare på högre höjder.

Utmaningen för mig som fotograf är att hitta motiv som blir spännande och annorlunda och som kan vara svåra att se när man är markbunden. Det lättaste motivet är att ta bilder från hög höjd med horisont synlig. Finns hur mycket som helst bara att skicka upp drönaren. Däremot att hitta intressanta linjer, mönster kan vara svårare men roligare (enligt mig). I detta nummer av Baretta visar vi bilder tagna rakt ner eller snett ner, utan horisont och det blir något helt annat eller vad tycker ni?

Dessa bilder behöver dessutom inget spridningstillstånd även om vissa av dom har det i alla fall.

Terje Olsen

- Alla som flyger drönare måste numera ha drönarkort som man får efter att man gått en nätbaserad utbildning och skrivit ett godkänt prov. Efter godkänd utbildning blir man fjärrpilot. Åldersgräns 15 år eller äldre krävs för att få flyga drönare.
- Det är ofta förbjudet att flyga med drönare över ett skyddsobjekt eller restriktionsområde som exempelvis naturreservat, fängelser och militära områden. Över vissa områden är det alltid förbjudet att flyga medan det i andra kan vara mer tillfälligt beroende på vilken aktivitet som sker i området.
- Fotografering med drönare som görs av privatpersoner och företag kräver inte något särskilt tillstånd enligt kamerlagstiftningen. Både dataskyddsförordningens och kamerabevakningslagens regler måste dock följas.
- Fotografering med drönare är tillåten om det inte kränker den som har fotograferats eller filmats.
- Om personer kan identifieras med hjälp av bilderna blir den som fotograferar personuppgiftsansvarig för de personuppgifter som fångas av kameran. Med personuppgiftsansvaret följer att man måste uppfylla de krav som framgår av författningarna.
- Om man däremot flyger drönaren på en sådan hög höjd att personer som hamnar i bild inte går att identifiera så sker ingen personuppgiftsbehandling. I dessa fall gäller varken dataskyddsförordningen eller kamerabevakningslagen.
- Om man vill publicera eller på annat sätt sprida flygfoton eller liknande sammanställningar av geografisk information krävs tillstånd från Lantmäteriet. Enkelt förklarat, är horisonten med i bilden, sök tillstånd. Bilder tagna rakt ner (lodbilder) behöver i regel inget spridningstillstånd.

För flygning finns några grundregler som alltid gäller:

- Flyg inte utom synhåll
- Flyg inte högre än 120 meter (utom över hinder)
- Flyg inte över folk eller på ett sätt som kan vara farligt för andra
- Om låghastighetsläget (max 11 km/h) är aktiverat på drönaren får du flyga så nära som 5 meter från människor med stor försiktighet, men aldrig flyga över folksamlingar.

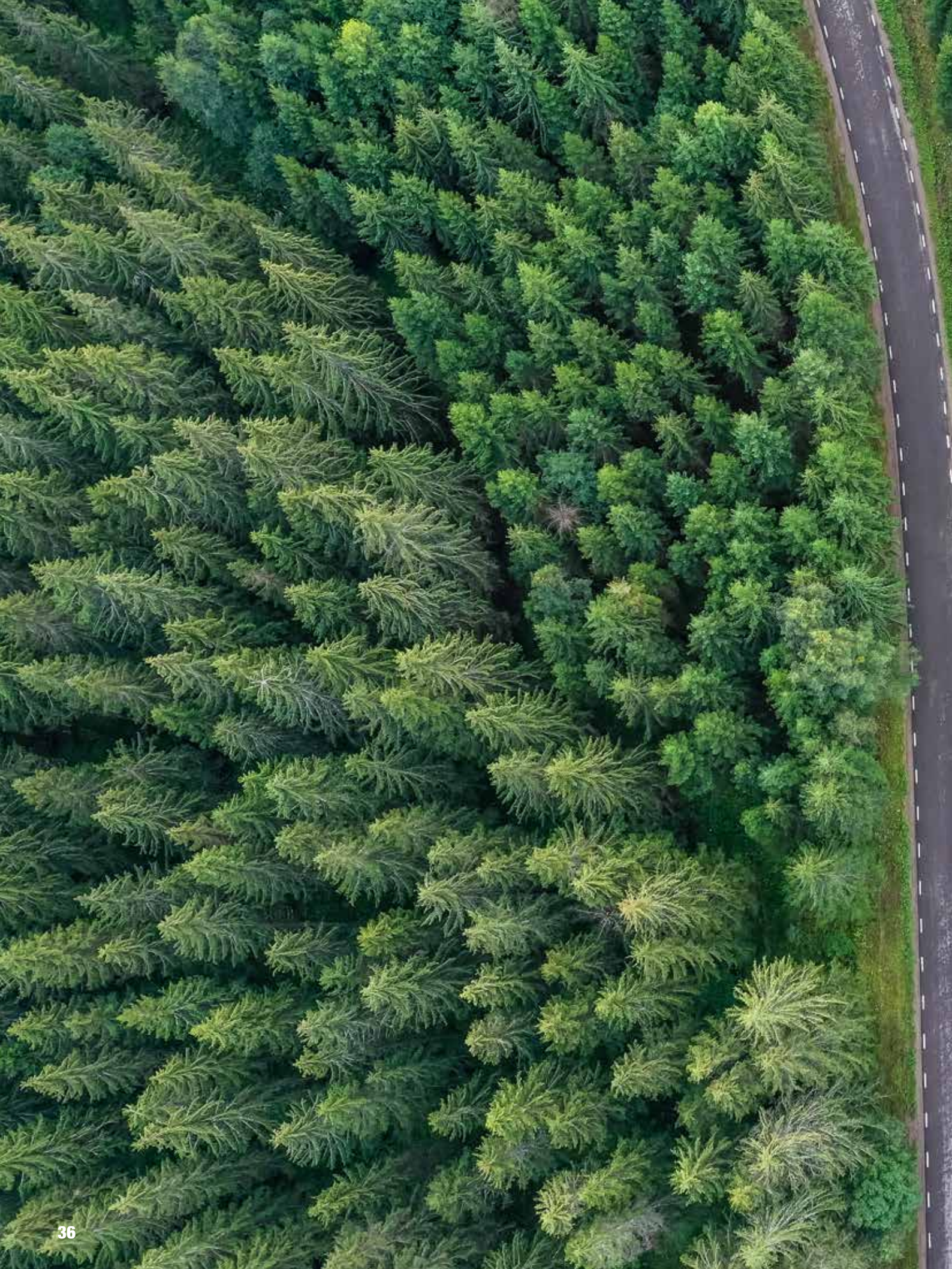

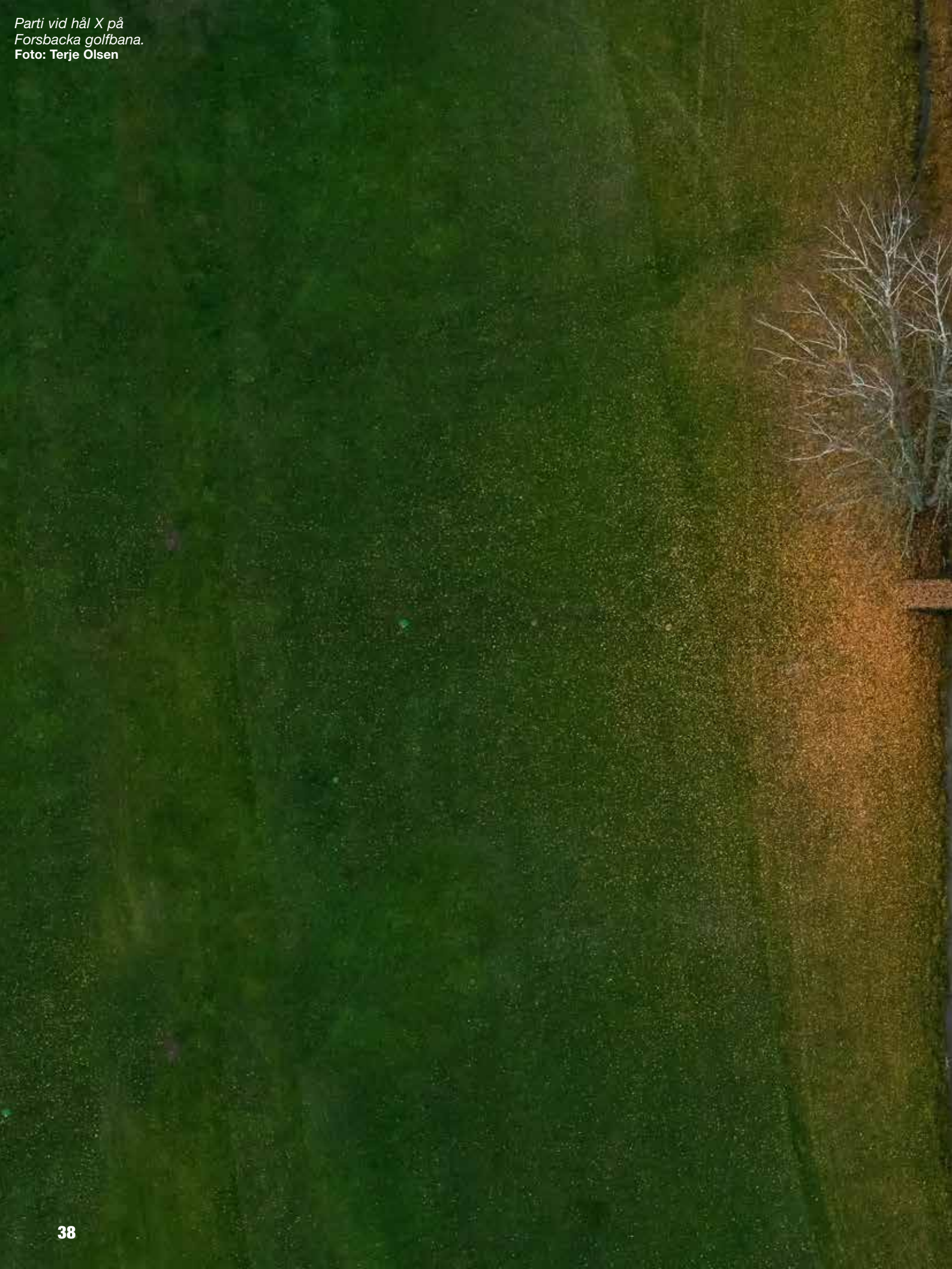

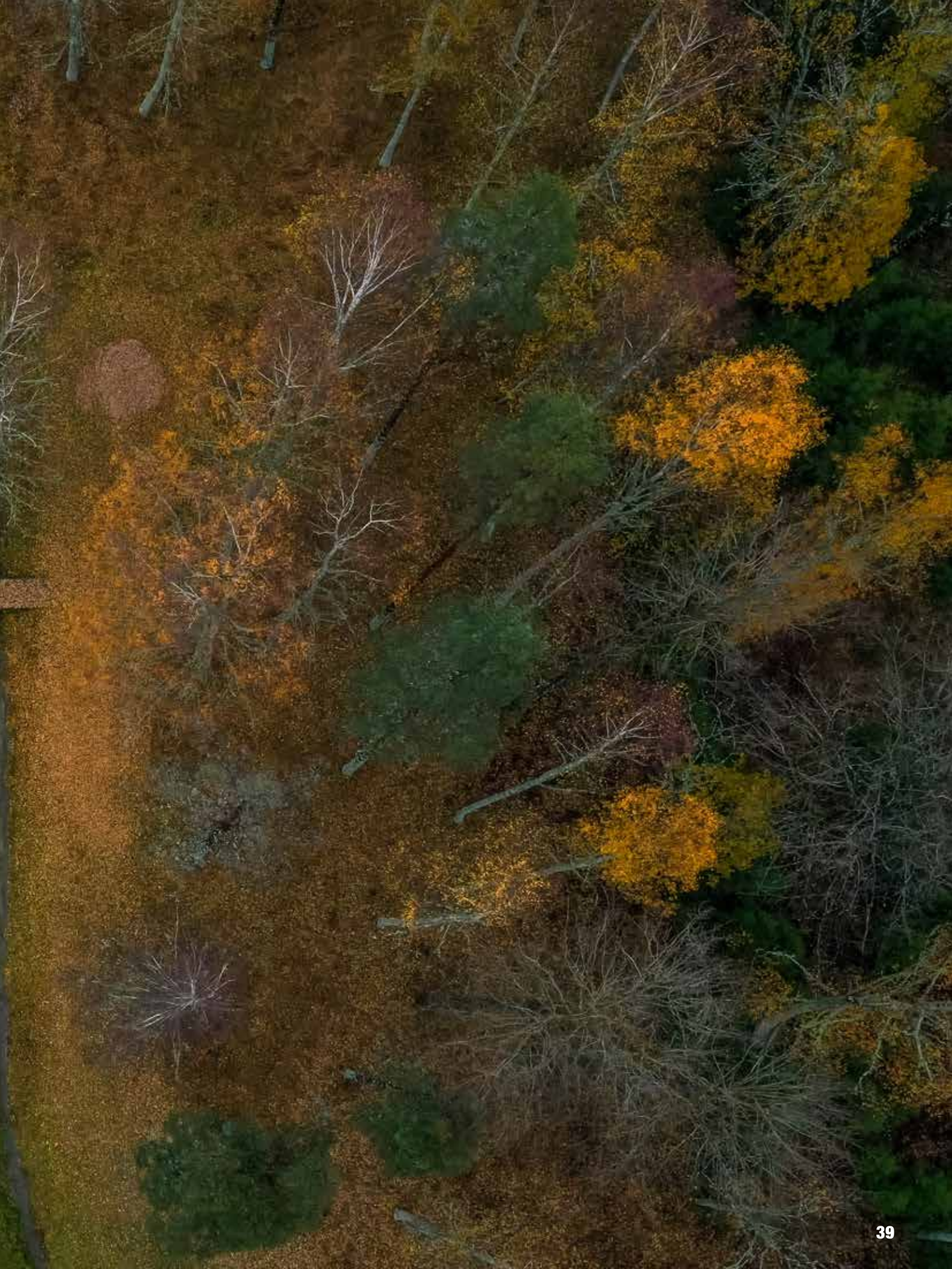
Slussen vid Snäcke
mellan Åmål och Mellerud.
Foto: Terje Olsen

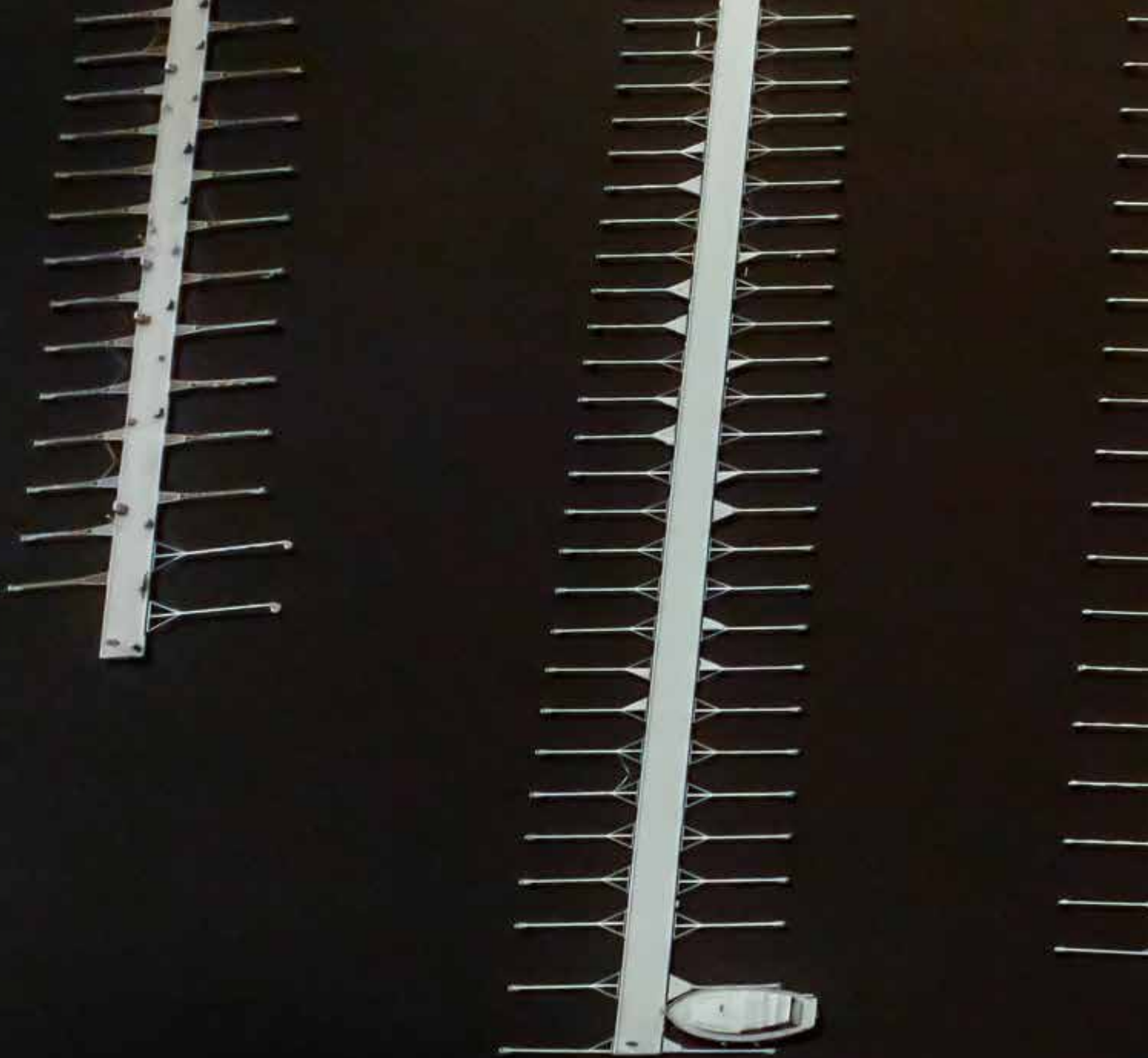

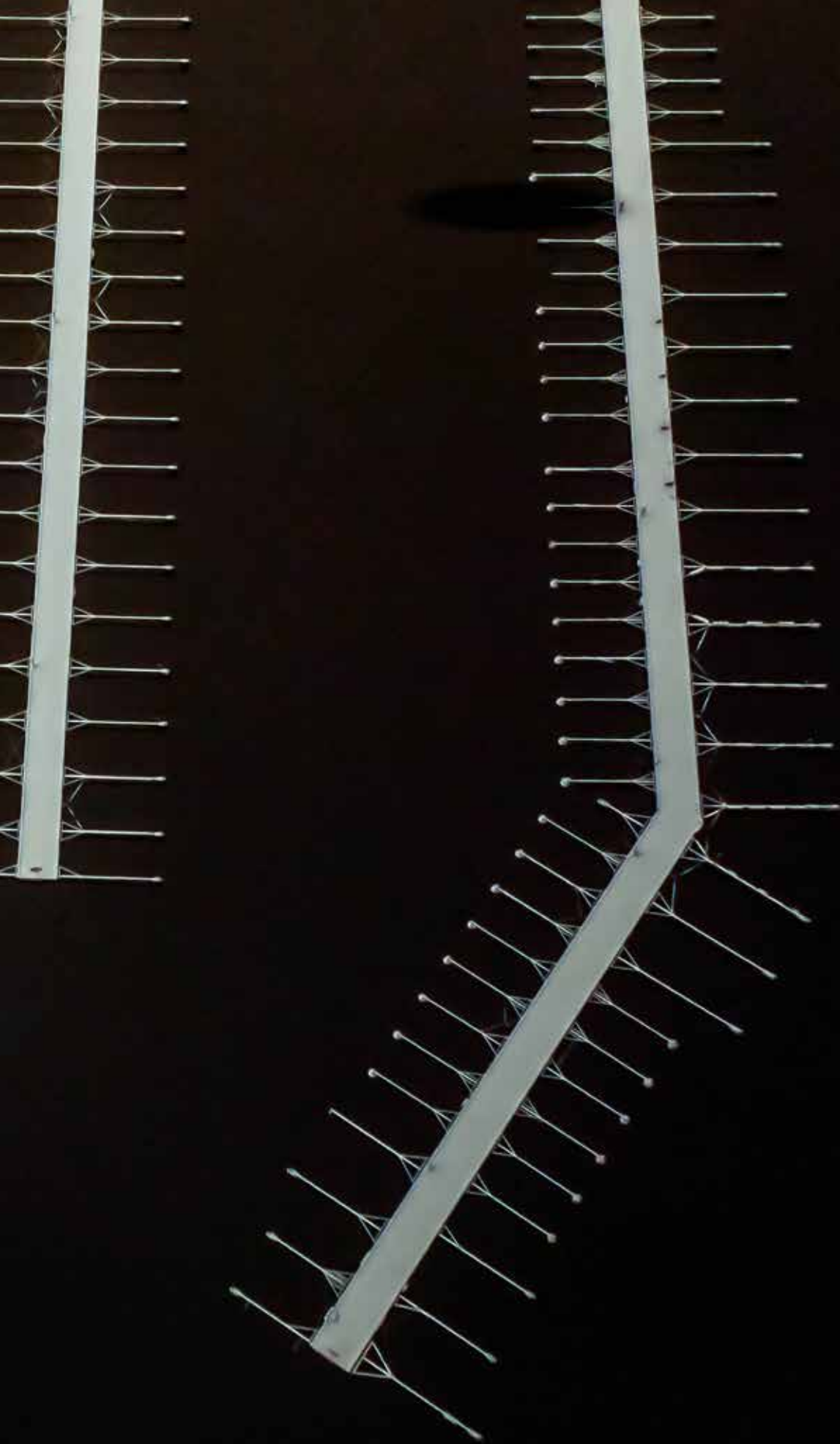

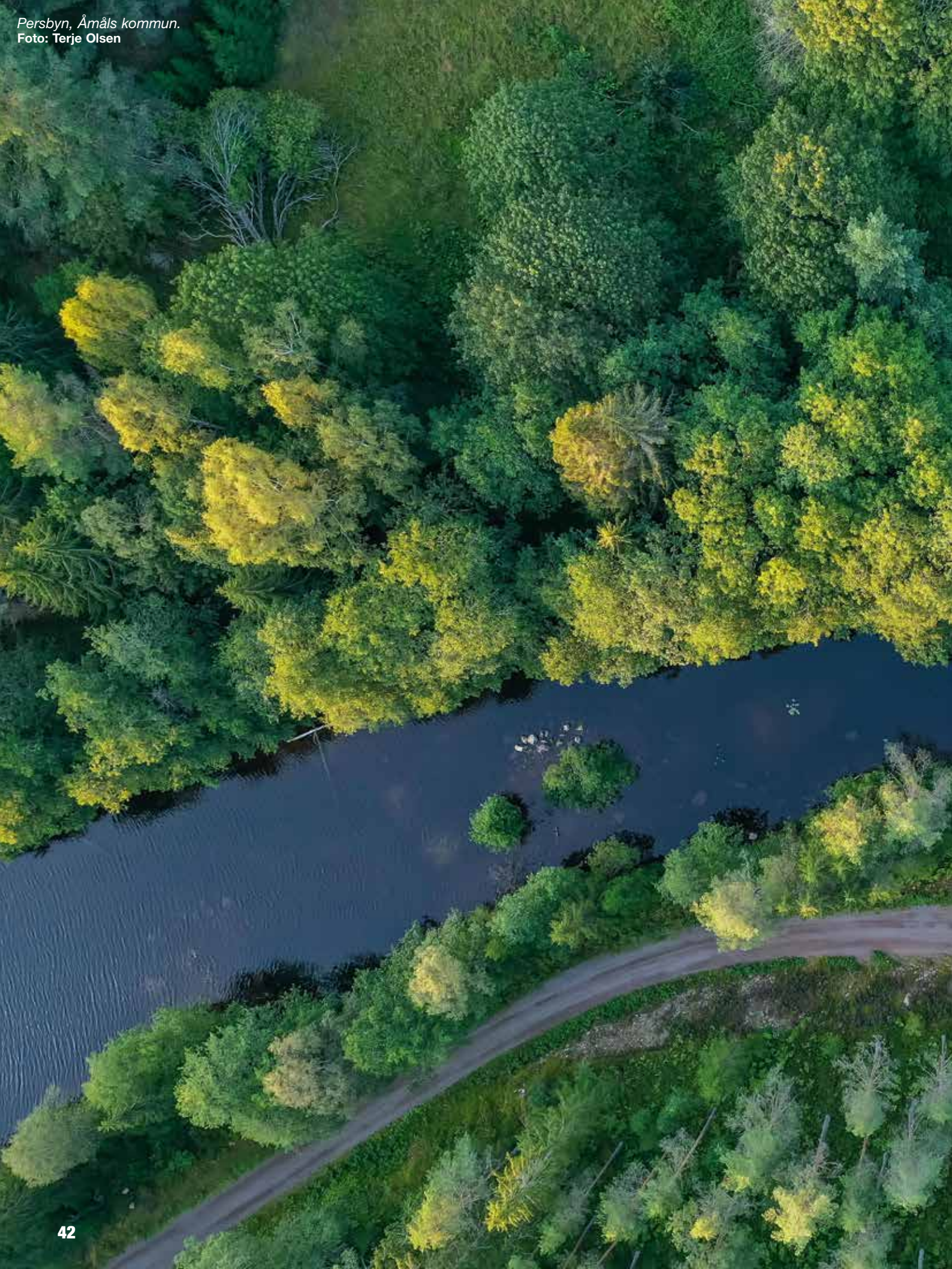

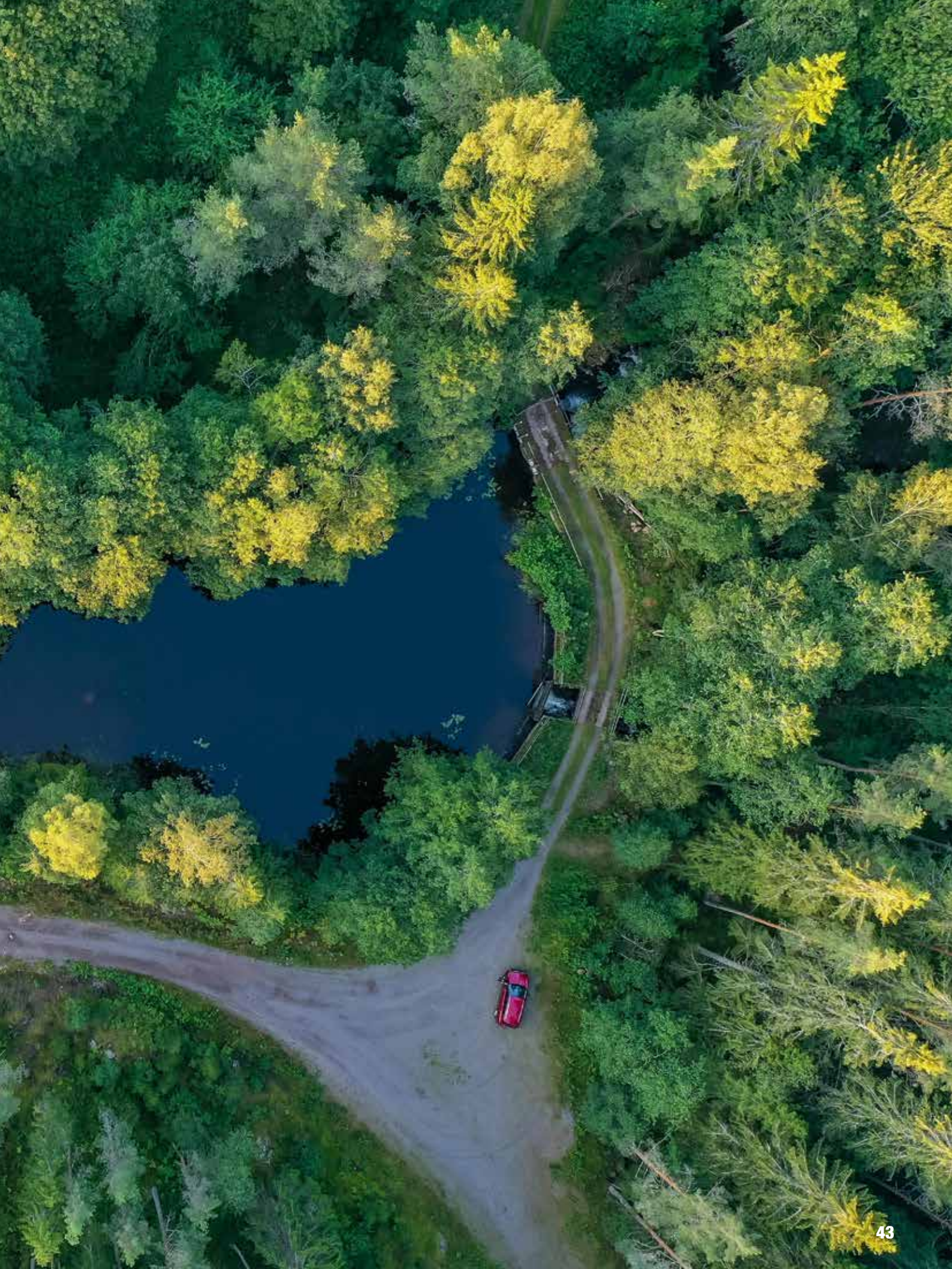

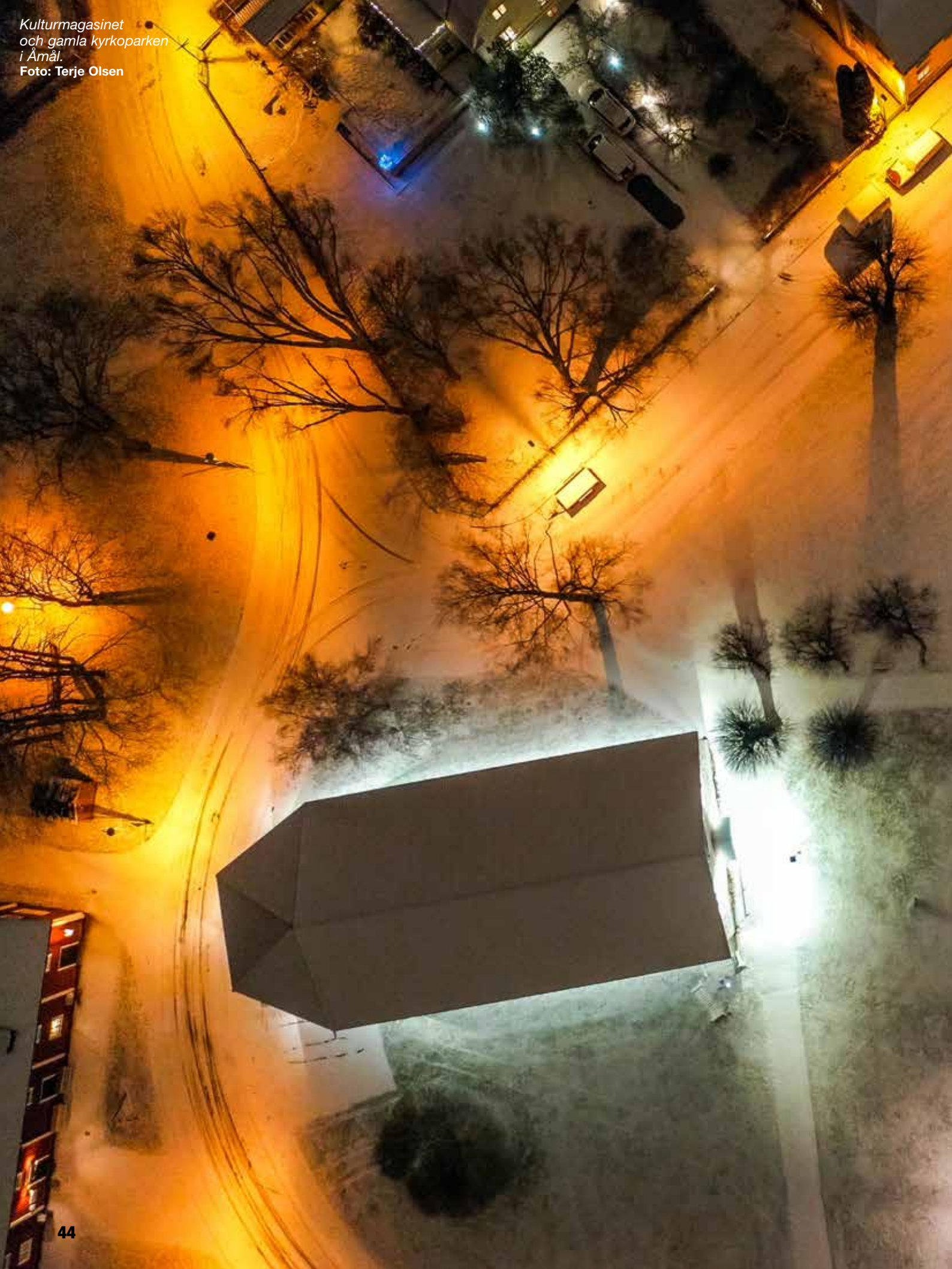

*Inre småbåtshamnen
i Åmål i vinterskrud.
Foto: Terje Olsen*

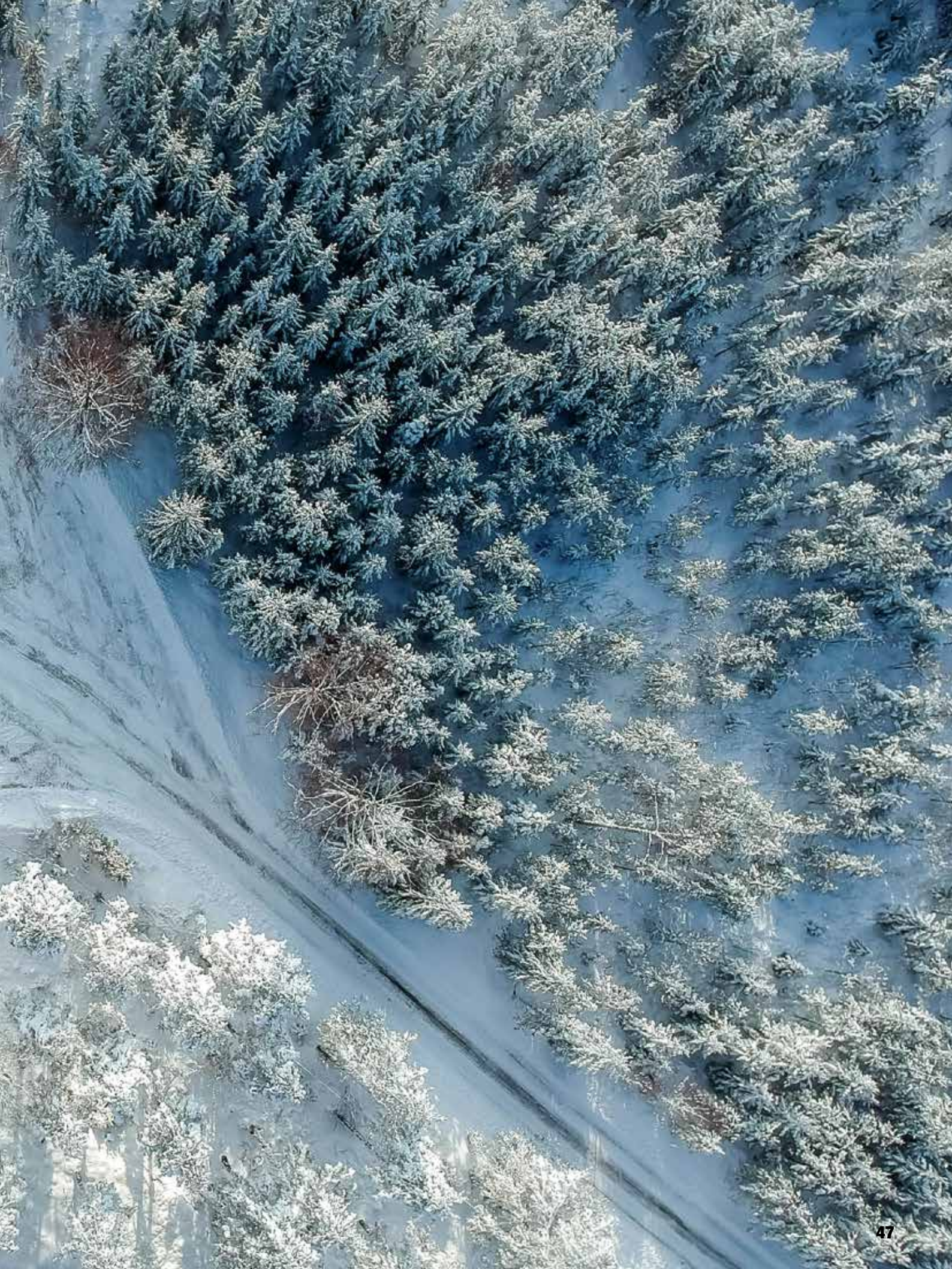

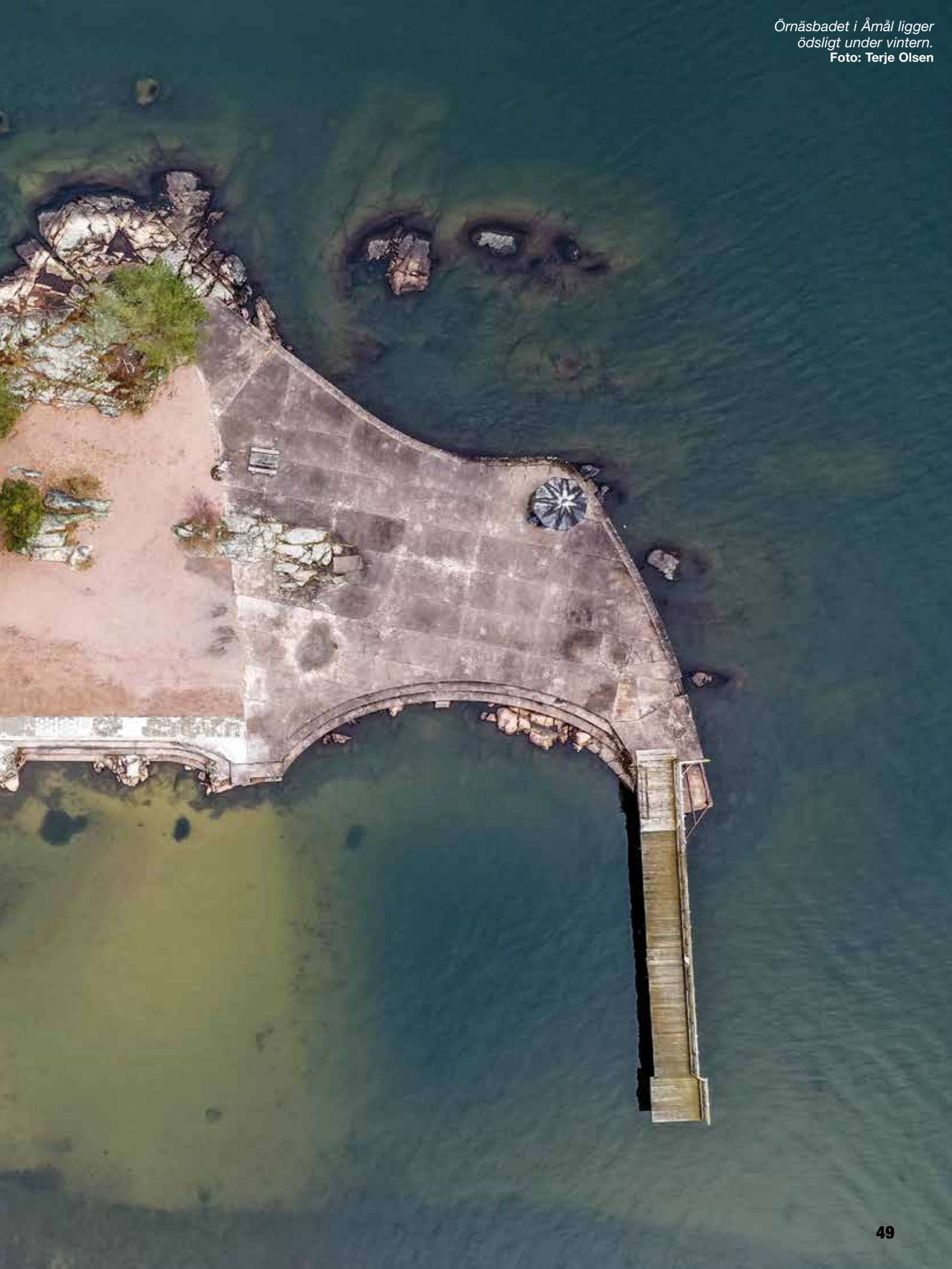

Skogsväg mellan Nedre
Kalven och Forsbacka.
Foto: Terje Olsen

Radford

Lotus Type 62-2

Radford är ett känt namn inom den brittiska bilindustrin. Företaget låg bakom designen av den klassiska hundkojan och var även med och gjorde några av de tidiga skisserna på Ford GT och fick sedan också uppdraget att inreda de 50 exemplar av bilen som Ford var tvungna att sälja för att få tävla med bilen.

Även Volvos P1800, Helgonets bil, har Radford varit inblandade i, det var britterna som gjorde cabriolet-versionen, detsamma gäller även Jaguar 420.

Företaget hade dålig koll på sin ekonomi och var bankrutt redan 1966. Märket fanns kvar till 1975, men då tog det helt slut. Det gjordes ett par försök att starta om 1992 och 2005, men båda försöken falerade, men nu är Radford tillbaka på allvar. Med bland andra motor-tv-personligheten Ant Antstead och före detta Formel 1-världsmästaren Jenson Button som några av ägarna har företaget presenterat Radford Lotus Type 62-2.

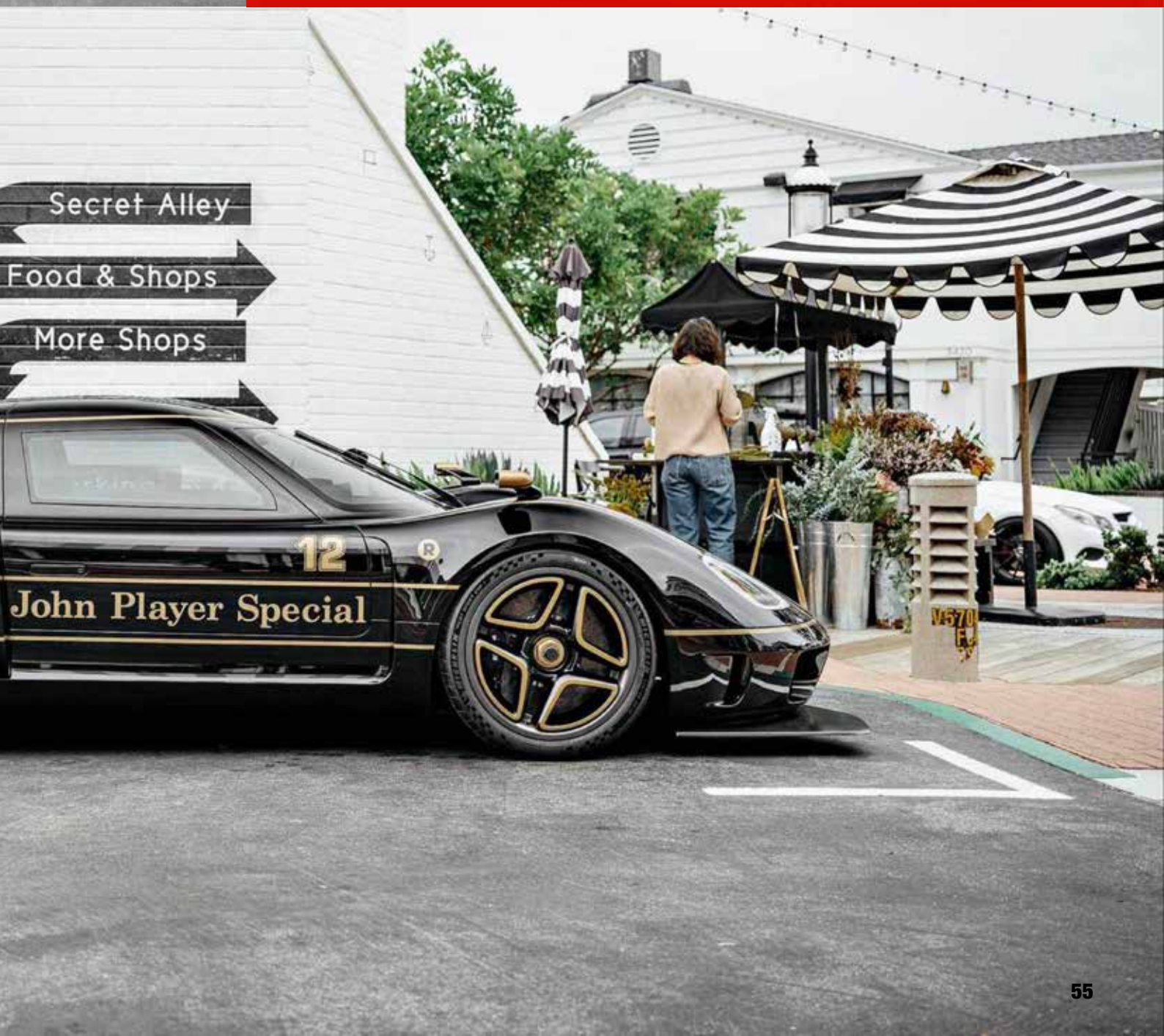
Det är en sportbil utöver det vanliga. Det skriker 1960-tal om designen, men under skalet är det rakt igenom modern teknik som gör att bilen ska kunna användas i dagligt bruk, av de som nu har råd och tur att få äga en.

Det är ingen idé att gå in på teknik och prestanda här, det finns det tidningar som gör mycket bättre. Vi nöjer oss med att beundra konstverket på bild. Det är i mitt tycke den vackraste sportbil som byggts sedan Lamborghini Miura. Titta på bilderna och njut. De första bilarna börjar att leveras under 2022. Priset? Det börjar någonstans runt fyra miljoner.

Tony Berg

Hemsida: radford.co

Sweden Rock lanserar akvavit

Sweden Rock Festival fortsätter sin tradition med spritdrycker. Nu lanserar de "Sweden Rock Small Batch Akvavit" tillsammans med One Nine Spirits (Bryggghus 19).

Sweden Rock har inte gått särskilt långt för att hitta sin partner till sin senaste dryck. One Nine Spirits bryggeri finns i Karlshamn, ungefär en mil från festivalområdet.

Sweden Rock behöver ingen närmare presentation. Det är idag Nordens största hårdrocksfestival. Under ett antal år har teamet bakom festivalen givit ut olika spritdrycker. Tidigare i år släpptes årets whisky som de tagit fram tillsammans med Brands For Fans.

Nu är det dags igen. Denna gång handlar det om en akvavit som skapats med nämnda One Nine Spirits.

Det handlar om en hantverksmässigt destillerad akvavit. I drycken möts den klassiska kryddan kummin röllekans örtiga karaktär med lakritstoner från anis. Malt adderar sedan en lätt rökighet och förenar kryddorna. Mixen resulterade i en välbalanserad dryck med spännande smaker.

– Det är en ära för oss att få möjligheten att ställa vår smak-innovations-kraft till förfogande. Vi har utgått från och sedan rockat till de klassiska kryddorna och hoppas såklart denna akvavit ska bli uppskattad., säger Dan-Magnus Svensson, VD på One Nine Spirits.

– Vi är väldigt glada över slutresultatet. Vår akvavit passar fint som snaps på till exempel kommande julbord, men den är också riktigt trevlig som bas i en modern cocktail, säger Marcus Antonsson, dryckesansvarig på Sweden Rock Festival.

Namnet "Small Batch" syftar på att man bara tagit fram 2 000 flaskor, och det finns inga planer på att tillverka fler när de är slut.

Tony Berg

Namn: Sweden Rock Small Batch Akvavit

Artikelnummer: 53657

Volym: 700 ml

Alkoholhalt: 38 %

Dryck: Akvavit

Ursprung: Sverige

Producent: One Nine Spirits, Karlshamn

Pris: 599 sek

Upplaga: 2000 flaskor

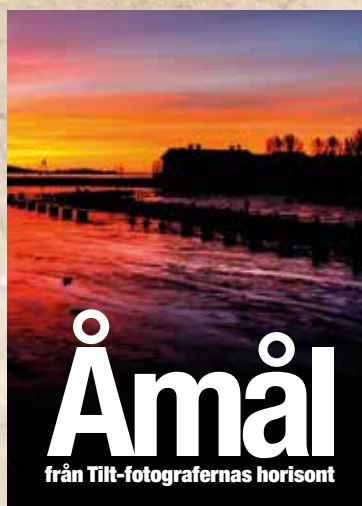
Systembolaget: Beställningssortimentet

Aktuella böcker

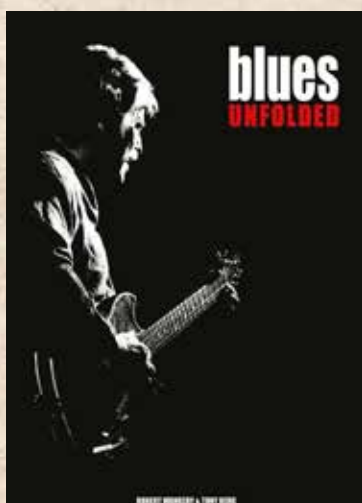
ÅG 250:-

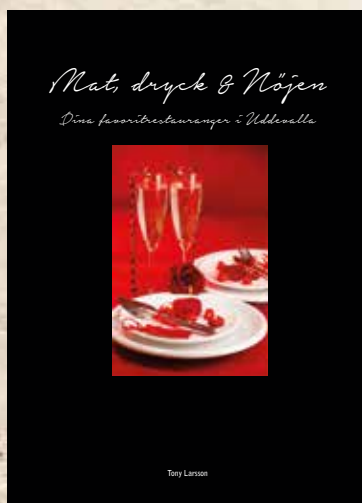
ÅG/ÅB 300:-

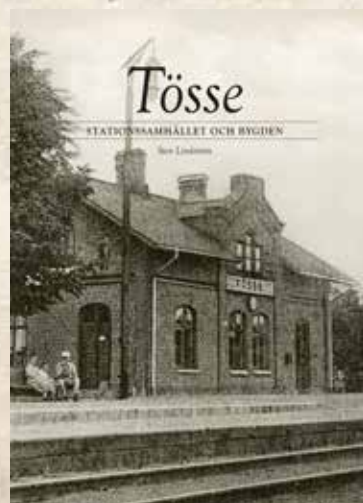
ÅG/ÅB 300:-

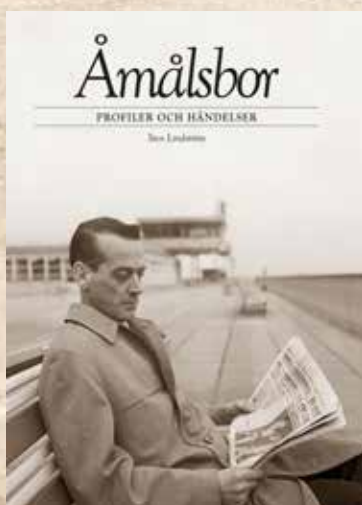
ÅG 250:-

ÅG 395:-

ÅG/ÅB 400:-

ÅG/ÅK 300:-

ÅG 300:-

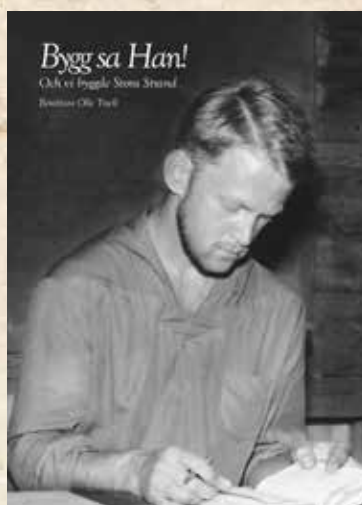
ÅG 300:-

Böckerna finns att köpa på Åmåls Grafiska AB (ÅG), Åmåls Bokhandel (ÅB) eller Åmåls Kulturhus (ÅK)

Aktuella böcker

ÅG/ÅB 300:-

ÅG 350:-

ÅG 300:-

ÅG 400:-

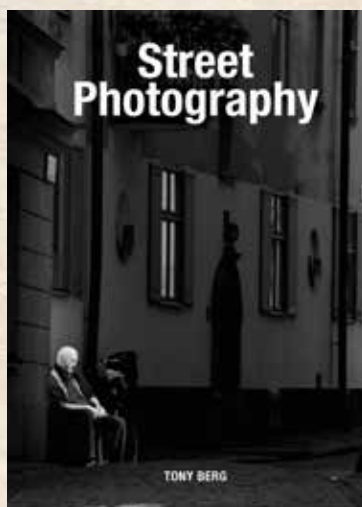
Release 2022

ÅG 300:-

ÅG 300:-

Release 2023

Release 2023

Böckerna finns att köpa på Åmåls Grafiska AB (ÅG), Åmåls Bokhandel (ÅB) eller Åmåls Kulturhus (ÅK)

Lennart Kral Andersson med förflutet i klubbar som Brage, Ljungskile, Oddevold, Motala och i Sierra Leones fotbollslandslag har lämnat bänken och delar nu med sig av sina åsikter om fotboll och lite annat i Baretta Magazine.

Fotbollstränarens vara eller icke vara

Fotbollstränare är alltid ett hett diskussionsämne, hyllade i framgång och bespottade i motgång. Jag har tagit en närmare titt på engelska Premier League. Det är ligan med i särklass mest pengar idag.

Tittar man hittills, efter tolv spelade omgångar har sex klubbar sparkat sina tränare och då har man inte ens spelat en tredjedel av ligan.

Varför blir det såhär?

Det är ju närmast osannolikt och måste vara något slags rekord. Frågorna är många. Och orsakerna kan också vara många. I dagens fotboll är resultat, eller uteblivna resultat den största orsaken. Turbulens inom en klubb kan vara en annan anledning.

En orsak kan också vara personkemi, eller brist på densamma. Det kan handla om sportchef och tränare, eller spelare och tränare och ibland även klubbens ägare.

En förklaring som ofta dyker upp i samband med att en klubb väljer att avsluta samarbetet med en tränare är att det är lättare att sparka en person än 25-30 spelare, något som förvisso stämmer.

Fyra av klubbarna som sparkat sina tränare parkerar i skrivande stund i botten av tabellen. Watford på 15:e plats, Aston Villa på plats 16 och under strecket hittar vi Norwich på plats 19 och Newcastle är sist i tabellen. I dessa fall är det säkerligen de dåliga resultaten som legat till grund för avskedandet av tränarna.

Sjundeplacerade Tottenham och Manchester United

på platsen efter har också sparkat sina tränare, även här har säkerligen dåliga resultatet legat till grund för besluten.

Frågan är: Hur mår dessa klubbar egentligen?

Tottenham har de senaste 20 år sparkat 14 tränare och United har efter Sir Alex Fergusons storhetstid haft sex olika tränare de senaste åtta åren.

För Uniteds del är här David Moyes, Ryan Giggs, Louis Van Gaal, José Mourinho och Ole Gunnar Solskjær passerat revy. Till ny, tillfällig tränare, har utsetts Ralf Rangnick, men frågan är om klubben någonsin hittar en värdig ersättare till Sir Alex Ferguson som var tränare för klubben 1986-2013.

Än värre har det varit i min favoritklubb Tottenham. 14 sparkade tränare på 20 år! Då var ändå Mauricio Pochettino i klubben 2014-2019. Det är många kända namn på listan förutom Pochettino som idag tränar Paris Saint-Germains.

Gerry Francis, Schweiz Christian Gross, George Graham, Glenn Hoddle, David Pleat, Jacques Santini, Martin Jol, Juande Ramos, Harry Redknapp, Andre Villas-Boas, Tim Sherwood, Mauricio Pochettino, José Mourinho, Ryan Mason och Nuno Espírito Santo har samtliga fått lämna sina poster i förtid. Nu är frågan hur länge Antonio Conte får sitta kvar på sin post.

Jobbet som fotbollstränare är en utsatt position om laget man tränar inte vinner matcher i stil med Klopks, Guardiolas och Tuchel.

Technics
by Panasonic

RS-1030US

Annonser från förr.

3-Motor, 4-Head Stereo
Tape Deck with HPF Heads

Countryfest i Ed

Eds Countryfest såg dagens ljus 2015 och har sedan dess åter satt dalsländska Ed på den svenska countrykartan. 1991 startade Kjell Fredriksson Eds countrygala och drev den i sex år innan Rölunda IF tog över arrangemanget under några år innan festival till slut lades ned.

Men nu är Ed återigen Dalslands Nashville. Tidigare år har festivalen gästats av artister som Chris Kläfford, Sentiment Falls, Meadow Creek, Erika Jonsson, Jill Johnson, Gabriel Kelly och Linda Gail Lewis bland många andra. Nu har arrangörerna presenterat artisterna för 2022 då festivalen äger rum 5-6 augusti på Bergslätts IP i Ed.

Dragplåster inför nästa års festival är Mando Diao och Smith & Thell. Personligen har jag lite svårt att förstå vad Mando Diao gör som toppnamn på en countryfestival då det egentligen är ett rock- och popband. Visst kan man med lite god vilja säga att bandets senaste album, "I solnedgången" innehåller några låtar som åtminstone rör sig i gränstrakterna av countryn. Men bandet kommer säkert att dra folk till festivalen, så på det viset förstår jag bokningen.

Det andra toppnamnet, Smith & Thell består av Jane Smith och Victor Thell från Helsingborg har hämtat inspiration från artister som Björk, Alanis Morissette, Mumford & Sons med flera och utifrån det skapat en egen mix av country och pop och har även hunnit med att vinna en grammis trots att bandet inte funnits så länge.

Ett riktigt intressant band under festivalen är amerikanska Swearingen & Kelli som till vardags huserar i countrymusikens huvudstad Nashville. Klassisk amerikansk country med en ganska god dos av den amerikanska singer/songwriter-genren. Snygga låtar framförda utan allt för mycket ståhej. Här handlar det kort och gott om låtarna. Spelningen blir duons första i Sverige.

Jamie Meyer är ett namn som för tankarna till en bar utefter någon motorväg i Texas, men ingenting kunde vara mer fel. Jamie är född i Götbeorg 1980 men i övrigt fungerar bilden jag målade upp. Hans senaste album har det perfekta soundet för de som gillar dagens lite mer pop- och rock influerade country som blivit så stor i USA. Givetvis har han gästade Nashville och bland annat spelat på ikoniska The Bluebird Café och även varit gäst hos NBC Today i Nashville.

Tone Norum härjade friskt på topplistorerna i Sverige i slutet av 1980-talet med hits som "Stranded" och "Allt som jag känner" tillsammans med Tommy Nilsson. Hon gjorde en handfull album under några år sedan har det varit förhållandevis tyst om Tone förutom någon singel för sex år sedan.

Nu är hon tillbaka med ett nytt projekt, bandet Blue Harlows som hon bildat tillsammans med Lena Nilsson, Karina Nilsson och Victoria Nilsson. De har skapat en egen mix som består av några delar irländsk musik, svensk folkmusik, singer/songwriter och country.

Umeåbandet Halm bildades 2009 av Johanna Sandgren, Lisa Johansson och Maja Lundgren. De värvade sedan Williams Eriksson och Gustav Nestander.

Musiken är till största delen americana. Vackert, sprött och mjukt även om Halm rockar till det lite då och då. Bra stämsång och välskrivna låtar har gjort bandet till en favorit hos många country och americanaälskare. Bandet spelade på Eds Countryfest 2019. Ytterligare en handfull artister spelar på festivalen nästa sommar.

Tony Berg

Hemsida: edscountryfest.se

Artister: Mando Diao, Smith & Thell, Jamie Meyer, Blue Harlows, Halm, Swearingen & Kelli, Haywireband, Don Redmon, Dandelion Fields, Dra en Banjo, Vassengutande, Stagecoach & Co., Tricky Trail, Amelia

Åmåls Bluesfest fyller 30

Åmåls Bluesförening hade bokat färdigt 2020 års festival och höll på med förberedelser inför den 29:e festivalen när Coronapandemin slog till och satte allt ur spel.

Som alla andra festivalarrangörer i Sverige tvingades Åmåls Bluesförening ställa in. Det innebar mycket nytt arbete för styrelsemedlemmarna i föreningen. Först gällde det att stoppa alla kontrakt och avboka resor, hotell och annat.

När sommaren var över och ingen lättnad på pandemin var i sikte bestämde sig styrelsen för att köra en streamad minifestival med Lisa Lystam Family Band och T-Bear & The Dukes. En av anledningarna var att även om det var en streamad minifestival så kunde man räkna den som nummer 29 och därmed kunna fortsätta jobba med den 30:e upplagan som planerat inför 2021.

Nu blev det ingen festival i sommar heller vilket innebär att det nästa år blir jubileumsfestival. Flera av artisterna har flyttats fram från 2020 till 2022, men några nya namn har tillkommit och arbete pågår fortfarande för att boka ett par dragplåster till Åmåls Bluesfest 2022.

Bland de internationella artister som presenterats hittills är Erja Lyytinen från Finland, amerikanerna Lil' Jimmy Reed

samt Bert Deivert och danska Thorbjörn Risager & The Black Tornado.

När det gäller svenska artister är Roffe Wikström, Lisa Lystam Family Band, Ida Bang & The Blue Tears, KnockOut Greg & The Jukes, Among Lynx, Honeyboy Slim & The Bad Habits, Sofie Reed, T-Bear & The Dukes samt Göran Svenningsson's Roots Riot klara.

Fler artister är kontrakterade och klara och kommer att presenteras löpande under de närmaste månaderna.

En nyhet inför nästa sommar är också att Åmåls Bluesfest startar redan på onsdag kväll i Kulturmagasinet med tre akter.

– Det känns skönt att äntligen jobba i skarpt läge med en festival igen, säger Åsa Lundequist, ordförande i Åmåls Bluesförening.

Ytterligare en nyhet är att föreningen planerar att köra School of Blues för ungdomar under inledningen av bluesfestveckan. Första upplagan i somras gästades av ungdomar från Åmål och Stockholm. Nästa sommar är förhoppningen att bredda detta ytterligare.

– Vi kommer också att satsa lite mer på ett utökat marknadsområde inne i terminalen samtidigt som vi strävar efter att göra det mysigare för våra besökare, säger Agneta Andersson i Åmåls Bluesförening.

Tony Berg

Smoke spelar på Carlstad Conference Center lördag 12 februari 2022.

Foto: smokie.co.uk

Smokie spelar på CCC

Det brittiska bandet Smokie kommer till Sverige igen, för vilken gång i ordningen. I februari spelar bandet på Carlstad Conference Center.

Det har runnit en del vatten under bron sedan Smokies originalmedlemmar Terry Uttley, Alan Silson, Ron Kelly och Chris Norman träffades på St. Bede's Grammar School i Bradford. De hann med att avverka flera band och fem bandnamn innan de till slut bildade Smokey som senare ändrades till Smokie efter en namntvist med Smokey Robinson.

Bandet fick framgångar hemma i England i mitten av 1970-talet med låtar som "Lay back in the arms of someone", "Don't play your rock'n roll to me" och "If you think you know how to love me".

1976 fick de en större hit med "Living next door to Alice". Året efter släpptes albumet "Greatest hits" som banade vägen för bandet i övriga Europa och inte minst i Sverige där en stor skara beundrare fick upp ögonen för engelsmännen.

Visst fick bandet en hit med "Boulevard of broken dreams" 1989, men den kommer ändå inte i närheten av de bästa låtarna från bandets tidiga karriär.

Bandet har genom åren hunnit med 21 studioalbum och sanslösa 14 samlingsalbum, vilket känns som drygt tio för många då innehållet i stort sett är likadant med några låtars skillnad. För när det gäller bandets stora hits är det trots allt låtarna de gjorde på 1970-talet. Senare års album har passerat ganska obemärkt förbi. Nu spelar det ingen större roll då Smokie publik kommer till konserterna för att höra de gamla hitsen och få en stunds härlig 1970-tals-nostalgi. Idag är det bara Terry Uttley som är kvar av originalmedlemmarna, men flera av musikerna i dagens upplaga har varit i många år. Steve Pinnell och Martin Bullard har båda varit med i 35 år. De senaste tillskotten Mike Craft och Mick McConnell har bara varit med i 26 respektive 25 år

Tony Berg

Carlstad Conference Center, Karlstad, 12 februari

Kalender för Blues i Väst 2021-2022

2021

Georg Meggs, 10/12, Kulturhuset Najaden, Halmstad

Jam med Peter Högländer, 11/12, Thaipalatset, Tidaholm

The Regressive Blues Experiment, 15/12, Musikens Hus, Göteborg

Roffe Wikström + Blue Benders + Crossover, 18/12, Musikens Hus, Göteborg

2022

Fat Bull, 5/1, Stadshotellet, Åmål

Dafgård & Tommy Trumma + Erika Baier Band + Marino Valle Band, 5/1, Musikens Hus, Göteborg

Mats Ronander Blues + The Nick Bastard Quartet, 15/1, Orangeriet, Borås

Rickard Tehler Trio + Winters Bone, 29/1, Kulturhuset Bastionen, Uddevalla

Peter nande + Big Creek Slim m fl, 5/2, Kulturhuset, Najaden, Halmstad

Blue Benders, 10/2, Restaurang Esters, Kungsbacka

Blue Benders + I & The Jays, 12/2, Orangeriet, Borås

Kokomo Kings + Christer Johansson, 12/2, Kulturhuset Bastionen, Uddevalla

Nine Below Zero, 2/3, Kulturhuset Najaden, Halmstad

Kyla Brox + Emma & The Feelgoods, 12/3, Orangeriet, Borås

Thorbjørn Risager & The Black Tornado + Blue Note Society, 19/3, Kulturhuset Bastionen, Uddevalla

Erika Baier Band + Exit Stage Left, 9/4, Orangeriet, Borås

Greta Van Fleet spelar på Gröna Lund i Stockholm 2022.

Foto: Alysse Gafkjen

Greta Van Fleet till Stockholm

Det amerikanska bandet Greta Van Fleet spelar på Gröna Lund i juni 2022. En riktigt bra bokning av Stockholm nöjespark.

Nästa år firar Greta Van Fleet tio år som band. 2012 bildade bröderna Sam, Josh och Jake Kiszka bandet tillsammans med kompisen Kyle Hauck i Frankenmuth, Michigan. Det var den senare som låg bakom bandet namn. Han hörde en släkting prata om en dam som hette Gretna Van Fleet som bodde i samma stad som ungdomarna. De gjorde en liten justering av namnet och fick damens väl-signelse att använda namnet.

Hauck fick lämna bandet efter ett år och ersattes av Danny Wagner som var kompisen till bröderna Kiszka.

I början spelade bandet på små barer och rock-klubbar men Greta Van Fleet fick snabbt ett rykte om sig att vara ett fantastiskt liveband och skaran av fans blev allt större.

I början fick de utstå en hel del kritik för att de ansågs vara Led Zeppelin-wannabes. Visst fanns det beröringspunkter med rocklegendarerna, men hur många band har inte hämtat inspiration från Page, Plant, Jonas och Bonham?

Soundet är hämtat från sent 1960-tal fram till motsvarande period av 1970-talet. Förutom Led

Zeppelin är Rush ett band de hämtat inspiration ifrån. Gemensamt har de sin kärlek för blues och rock, samtidigt har var och en olika musiksmak. Jake gillar rock'n roll, Sam lyssnar gärna på jazz, Danny lyssnar helst på folkmusik och för Josh är det världsmusik som gäller. Allt detta växer sedan samman till Greta Van Fleets sound och sätt att skriva låtar.

Bandet klättrade snabbt på topplistorerna när epn, "From the fires" släpptes 2017, och så har det fortsatt. Bandets följande album har blivit kritiker- och publikframgångar. Bandets debutalbum "Anthem of the Peaceful Army" släpptes den 19 oktober 2018.

Bandet kunde ganska snart lägga de små intima klubbspelningarna bakom sig. I takt med att deras popularitet ökade blev arenorna allt större och turnéerna allt längre både när det gäller tid och avstånd.

De har spelat på fem kontinenter och anses av många vara rockens framtid. Hur det är med den saken får förbli osagt men helt klart är det ett spännande band som verkligen kommer till sin rätt på en scen, det blir också bandets enda pelning i Sverige nästa sommar.

Tony Berg

Gröna Lund, Stockholm, 5 juni 2022

Robert Plant och Alison Krauss spelar på Dalhalla nästa sommar.

Foto: David McClister

Plant & Krauss till Dalhalla

Robert Plant och Alison Krauss kommer till Sverige nästa sommar och spelar på Dalhalla utanför Rättvik 5 juli.

Båda Robert Plant och Alison Krauss är den typ av artister som alla vet vilka de är. Alla kanske inte har hört deras musik, men de vet för det mesta vem personen ifråga är.

Robert Plant erövrade världen under slutet av 1960-talet och drygt tio år framöver innan bandet upplöstes 1980 efter att bandets trummis John Bonham avlidit.

Därefter fortsatte Plant tillsammans med Jimmy Page från Led Zeppelin under namnet Page & Plant och har även gjort en hel del album under eget namn samt två tillsammans med Alison Kraus, "Raising Sand" och nya "Raise The Roof".

Alison Kraus har under åren hunnit med att vinna osannolika 27 grammisar, vilket gör att hon ligger trea på listan över de artister som vunnit flest grammisar genom tiderna.

2007 släppte de "Raising sand" som blev en stor framgång. Både kritiker och publik älskade

albumet. Det nya albumet spelades in 2019 i Emporium Studios i Nashville och arbetet var färdigt precis före Corona stängde ned hela världen så det har tagit en stund innan albumet äntligen släpptes för några veckor sedan.

Duon har valt att fortsätta med samma förutsättningar som vid debutalbumet. Återigen var det T Bone Burnett som producerade. Musiken är inte helt oväntat en mix av en rad olika stilar och artister.

De båda blandar friskt mellan olika stilar som blues, country, folkrock och soul där låtarna skrivits av namn som Merle Haggard, Allen Toussaint, The Everly Brothers, Anne Briggs, Geeshie Wiley, Bert Jansch, Ola Belle Reed, Brenda Burns med flera.

Övriga artister som spelar på Dalhalla nästa sommar är Judas Priest, Lars Winnerbäck, Ulf Lundell, Weeping Willows, D.A.D, Sator med flera.

Tony Berg

Robert Plant & Alison Krauss, Dalhalla, Rättviks, 5 juli 2022

Klas Kilberg och hans Fat Bull spelar på Stadt i Åmål 5 januari 2022.

Foto: Tony Berg

Trettondagsaftonsblues i Åmål

I början av 2022 dammar Åmåls bluesförening av en gammal traditions trettondagsaftonsbluesen för musiken denna kväll står Fat Bull.

– Det var många år sedan vi körde blues på trettondagsafton, men nu kändes det som om det var dags igen. Det är ett perfekt sätt att avsluta jul- och nyårshelgerna, säger Åmåls Bluesförenings ordförande Åsa Lundequist.

Fat Bull behöver ingen närmare presentation i Åmålstrakten. Det finns nog inte en musikintresserad Åmålsbo som inte vet att namnet är liktydigt med sångaren och bandleadaren Klas Kilberg.

Grunden ligger i Chicagobluesen kryddat med en del soulinfluenser. Bland artister bandet lånat låtar av finns Freddie King, Delbert McClinton

och Otis Rush. Eftersom flera av medlemmarna i bandet spelar i ytterligare konstellationer är det ibland svårt att kunna hålla ihop bandet så med åren har medlemmarna blivit vana med olika vikarier.

På trettondagsaftonen kommer sättningen att besått av Klas Kilberg, sång, Richard Tehler, gitarr, Klas Dannäs, bas, Stefan Seger, munspel, Dan Magnusson, trummor och Johan Johansson på keyboards.

Biljetterna släpps i början av december och det är ett begränsat antal platser som finns att tillgå. Senast bluesföreningen körde en blueskväll på Stadt, tidigare i år, blev det slutsålt, så det gäller att vara ute i tid för att säkra biljett.

Tony Berg

Åmåls stadshotell, Åmål, 5 januari 2022

Roffe Wikström

med support på Musikens Hus

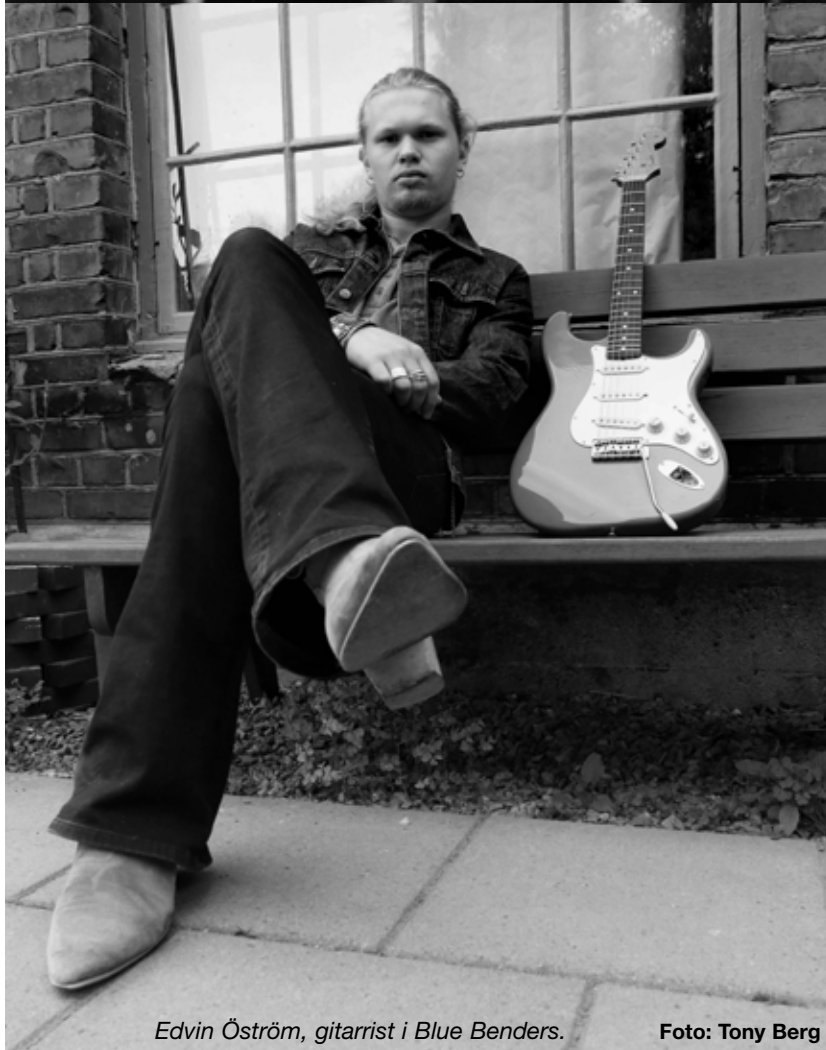
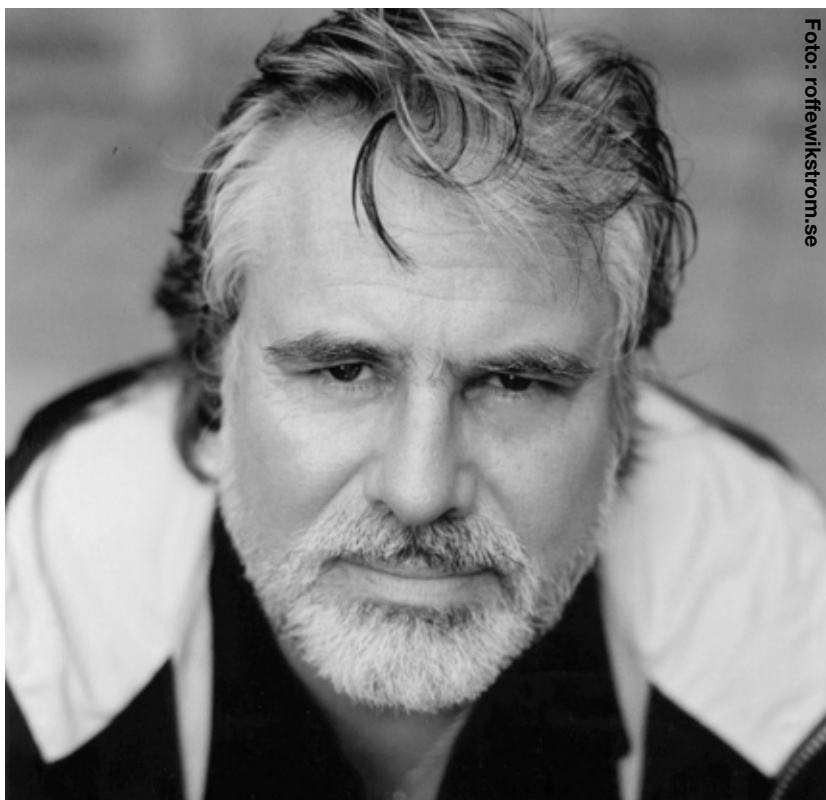
Lördag 18 december blir det en blueskväll av den längre varianten på Musikens Hus i Göteborg. Toppnamnet är Roffe Wikström, övriga band är Blue Benders och Crossover.

Det finns en del artister i Sverige som aldrig behöver en närmare presentation, alla vet vem det handlar om så fort deras namn nämns. Roffe Wikström är en av dem. Han gästar Musikens Hus tillsammans med sitt band bestående av Max Lorentz, Tommy Cassemar och Peter Korhonen.

Kvällen till ära har han med sig två supportband. Ett av dem, Blue Benders, är ett spännande band med en handfull ungdomar som redan tar för sig bra och så kan ha något riktigt stort på gång. Bandet består av Edin Öström, gitarr, Morris Malek, gitarr, Samson Mirro, sång, Karl Ivert, bas, och Oskar Boså, trummor. Kvällens tredje band är Crossover som består av Rolf Jardemark, gitarr, Bertil Löfdahl, gitarr och sång, Jan Nygus Gustavsson, bas, samt Henrik Wartel, bas.

Tony Berg

Musikens Hus, Göteborg, 18 december

Edvin Öström, gitarrist i Blue Benders.

Foto: Tony Berg

Galle

med vänner på Dalslands Skafferi

Andreas Galle har de senaste åren spelat en hel del med Jimmy Östlund och Thomas Andersson. Nyligen gjorde de en spelning på Dalslands Skafferi med Dan Magnusson bakom trummorna.

Nu är de tillbaka på Dalslands Skafferi igen, men denna gång har de med sig ytterligare två musiker. Gitarristen Love Tholin ansluter tillsammans med Rey Ove Carlén på keyboard. Carlén och Galle har spelat ihop under många år med Ångmaskinen.

Andreas Galle är en erkänt duktig tolkare av Cornelis Vreeswijk så det kommer att bli en del gamla klassiker av en av Sveriges största singer/songwriters genom tiderna, en man vars musik fortfarande är älskad av många svenskar. Jo, jag vet att han var från nederländerna.

Bandet spelar gärna låtar av The Rolling Stones och med tanke på att herrarna Andersson och Östlund är med blir det säkert en och annan låt av The Beatles också.

Tony Berg

Dalslands Skafferi, Åmål, 18 december

2021

Steve’N’Seagulls, 7/12, Pustervik, Göteborg
Clas Yngström + Carlo Aonzo Trio, 9/12, Kom Musik & Bar, Göteborg
Dafgård & Tommy Trumma, 11/12, Kville Pastahouse, Göteborg
Nynningen, 13/12, Pustervik, Göteborg
Sky High, 16/12, Valand, Göteborg
Sven-Ingvars, 17/12, Löfbergs Arena, Karlstad
Galle med vänner, 18/12, Dalslands Skafteri, Åmål
Roffe Wikström, Blue Benders m fl, 18/12, Musikens Hus, Göteborg
Sven-Ingvars, 18/12, Löfbergs Arena, Karlstad

2022

Fat Bull, 5/1, Stadt, Åmål
Mando Diao, 16/1, CCC, Karlstad
Jethro Tull, 23/1, Konserthuset, Göteborg
Pugh Rogefeldt, 6/2, Konserthuset, Göteborg
Lettuce, 9/2, Nefertiti, Göteborg
Pearl Charles, 14/2, Pustervik, Göteborg
Blackberry Smoke, 18/2, Münchenbryggeriet, Stockholm
Blackberry Smoke, 19/2, Rockefeller Music Hall, Oslo
Strand Of Oaks, 19/2, Pustervik, Göteborg
Lucifer, 25/2, Pustervik, Göteborg
Lloyd Cole, 25/2, Konserthuset, Göteborg
Big Country, 27/2, Pustervik, Göteborg
Samantha Fish, 12/3, Valand, Göteborg
Frazey Ford, 21/3 Alma Löv Museum Of Unexpected Art, Östra Ämtervik
Kleerup, 31/3, Pustervik, Göteborg
Kim Wilde, 1/4, Trädgårn, Göteborg
Scott Bradlees Postmodern Jukebox, 3/4, Trädgårn, Göteborg
Kim Wilde, 9/4, Nöjesfabriken, Karlstad
Blues Pills + Spider, 9/4, Nöjesfabriken, Karlstad
Cordovas, 9/4 Pustervik, Göteborg
Cordovas, 12/4 Kungsbacka teater, Kungsbacka
Danko Jones, 22/4, Nöjesfabriken, Karlstad
Bryan Adams, 24/4, Scandinavium, Göteborg
Lloyd Cole, 25/2, Konserthuset, Göteborg
Brian Fallon & The Howling Weather, 28/4, Pustervik, Göteborg
A-ha, 28/4, Partille Arena, Göteborg
Sparks, 29/4, Annexet, Stockholm
Danko Jones, 7/5, Pustervik, Göteborg
Russell Howard, 9/5, Lorensbergsteatern, Göteborg
Magnum, 14/5, Nöjesfabriken, Karlstad
Lindsey Buckingham, 30/5, Cirkus, Stockholm
Whitesnake + Europe, 31/5, Partille Arena, Göteborg
Larkin Poe, 1/6, Trädgårn, Göteborg
Greta Van Fleet, 5/6, Gröna Lund, Stockholm
Jimmy Carr, 12/6, Konserthuset, Göteborg
Kiss, 22/6, Scandinavium, Göteborg
Robert Cray Band, 29/6, Pustervik, Göteborg
Daniel Romano’s Outfit, 9/7, Pustervik, Göteborg
Iron Maiden, 22/7, Ullevi, Göteborg
Lars Winnerbäck, 30/7, Mariebergsskogen, Karlstad
Vintage Trouble, 5/8, Pustervik, Göteborg
Toto, 14/8, Partille Arena, Göteborg
The Mavericks, 31/8, Pustervik, Göteborg
The Zombies, 3/9, Råda Rum, Mölnlycke
D.A.D. + Sator, 9/9, Partille Arena, Göteborg
Deep Purple, 4/10, Partille Arena, Göteborg
Midge Ure, 14/10, Pustervik, Göteborg

Med stor reservation för ändringar!

BBBB**Reckless Kelly
The 9/11 demos**

(No Big Deal Records)

"The 9/11 demos" spelades in 11-12 september 2001 i Arlyn Studios, Austin, Texas. När bandet skulle starta inspelningen hade de precis fått nyheten om terrorattackerna mot USA. Först ville de avbryta och skjuta upp inspelningen, men de bestämde sig för att fortsätta. Resultatet släpptes aldrig som album. Däremot har bandet spelat in ett antal av låtarna på nytt. Merparten av dem fanns med på Reckless Kellys tredje album "Under the table & above the sun". Ytterligare låtar från inspelningen har sedan funnits med på senare album. Av totalt 16 låtar är det bara fyra som inte funnits med på något av bandets tidigare album.

Personligen upptäckte jag Reckless Kelly ganska sent, men det var onekligen kärlek vid första ögonkastet. Jag gillar bandet sound, rak enkel americana som stundtals har båda fötterna i countryn, för att i nästa stund rocka på ordentligt bra. Jag är

också svag för Willy Brauns röst, precis så raspig och hes som den behöver vara för att historierna han berättar ska kännas trovärdiga.

De flesta av låtarna har jag hört på tidigare album, men i något annorlunda versioner och fler av dem tillhör mina favoriter med bandet.

Låtordningen på "The 9/11 demos" är precis som den var från början och skivan inleds med "Snowfall" följt av "Set me free" innan de höjer tempot en aning med "Willamina". Fjärde spåret, "Buckaroo" är en lugnare låt med lite Springsteen-känsla, en av mina tidiga favoriter med Reckless Kelly.

En annan favorit är "You don't want me around" som kanske är den låt som skiljer sig mest mot den version som är utgiven tidigare. Mindre americana och mer rock. Sjätte låten, "By the end of the night", är första tidigare utgivna låten på albumet.

Det är en tillbakalutad kärleksballad som man tror ska lyfta, men det händer inte. Det går kanske att förstå varför denna

låt inte återanvänts på någon tidigare skiva.

"I saw it coming" är Reckless Kelly som bäst. Klockren, enkel och kompromisslös americana med en bra historia, fantastisk gitarr och ett skönt tempo. Näst-följande "Broken heart" är lika bra den. Det är den typen av låt jag tror att jag aldrig kan lyssna mig trött på. Klockrent. "Me & my baby" är albumets andra tidigare utgivna låt, en rockstänkare som växer för varje genomlyssning. Definitivt en ny favorit med Reckless Kelly. Samma är det med "Million reasons" perfekt bilåkarlåt för en lika perfekt sommardag.

Den fjärde och sista utgivna låten är "I hate that guy". En riktigt snabb låt som jag för all del kan förstå varför den förblivit utgiven. Egentligen är det inte en dålig låt, men det är inte Reckless Kelly, det känns mer som om låten skulle passa bättre hos ett punkband. Med lite ungdomlig attityd och speedade gitarrer skulle det kunna bli en hit, men inte för Reckless Kelly.

Låt vara att merparten av låtarna redan finns med på andra

album men "The 9/11 demos" står bra på egen ben och är ett album som bör ges lite tid, det kommer att betala sig. (TB)

BBB**Billy Idol
The Roadside**
(BMG)

Man skulle lätt kunna tro att Billy Idol gjort sitt inom musiken, att tiden runnit ifrån honom, men inte... Billy har de senaste åren visat att han är lika bra nu som han alltid varit, något som hans senaste album "Devil's playground" och "Kings and queens of the underground" visade. Nu är han tillbaka med en fyrsparss ep.

Inledande "Rita Hayworth" bildar en mur av ljud som tränger undan allt i sin väg. En låt som är som klippt och skuren för Billys liveshower. Andra låten, "Bitter sweet", andas klassiska gamla Billy Idol-toner, stundtals känns låten nästan som en countryballad med Chris Isaak-vibbar. Saknas kanske bara en dansk supermodel och en svartvit musikvideo. Videon till låten är sparsamt färgsatt och saknar

danskt inslag, men är ändå en riktigt bra musikvideo, väl värd att se.

"U don't have to kiss me like that" ökar tempot igen och har en ganska ren ljudmatta där Steve Stevens småriffar lite i bakgrunden på ett sätt som låter rytmen ta över och bli det som driver låten framåt tillsammans med Billy Idols sång. Fjärde och sista låten, "Baby put your clothes back on" sänker tempot ordentligt och är kanske epn:s mest anonyma låt, utan att på något sätt vara dålig. (TB)

BBB

Svartgam

Trace of life

(Egen utgivning)

Säfflebandet Svartgam släppte nyligen sitt första vinylalbum "Trace of life" som är ett kompetent och bra album med sin absoluta top i fantastiska "Fully guaranteed from the heart". Låten har letat sig in på flera av mina personliga listor på Spotify. En medryckande låt som är värd en mycket större publik. Det finns ytterligare några låtar som sticker ut lite från övriga materialet på albumet. Tunga, "Nothing new", "Back to you" samt "Face in the place". Den sistnämnda för omgående tankarna till Toto, vilket är ett bra betyg.

Ett fullt godkänt album som man kanske vill lägga i AOR-facket, och det är kanske det som är problemet. De flesta radio- och tv-stationer idag lyckas bara spela musik från de allra största skivbolagen och det blir för det mesta pop, r&b och rap. Traditionell rockmusik får lite utrymme om det inte handlar om rena rockradiostationer. Oavsett hur stor chansen att få utrymme i radio och tv är så är det ett bra albumet väl värt att lyssna in sig på. (TB)

BBBB

Joanne Shaw Taylor

The Blues album

(KTBA Records)

För tioalet år sedan kom det fram en rad unga lovande bluesartister. Idag har flera av dem lämnat bluesen mer eller mindre bakom sig och upptäckt att det är lättare att få uppmärksamhet som rock- eller popartist, men det finns lysande undantag, Joanne Shaw Taylor är ett. Hennes senaste album, "The blues album", är en skiva där hon botaniseras genom många gamla blueslåtar, men kanske inte just de som de flesta artister väljer

Joanne Shaw Taylor. Foto: David Mcclister

att göra covers på. Istället har hon letat upp flera fantastiska låtar som många kanske har förbisett.

Under pandemin bestämde sig Joanne för att göra ett coveralbum med blueslåtar. Hon nämnde detta för sin vän Joe Bonamassa som frågade vilka låtar hon tänkt sig. Det blev starten på arbetet, idéerna och förslagen gick fram och tillbaka mellan de båda. Det slutade med att Joe producerade, spelade gitarr och gästade på låten "Don't go away mad".

Inledande "Stop messin' around", skriven av Peter Green och Fleetwood Macs manager Clifford Adams. Låten var baksida

på Fleetwood Macs singel "Need your love so bad". Joannes tolkning svänger ordentligt. Det fortsätter av bara farten med Little Miltons "If that ain't a reason" och Otis Rush "Keep on lovin' me".

Jag skulle egentligen kunna sitta och rabbla upp varje låt, för det här är ett av de bästa bluesalbum jag hört på länge. Joanne Shaw Taylor sjunger fantastiskt bra och hennes gitarrspel är lika klanderfritt. Hela bandet gör detta album till en stunds genuin bluesnjutning.

Joe Bonamassa gästade på "Don't go away mad" skriven av herrarna Ry Cooder, John Hiatt, Jim Keltner och Nick Lowe under

bandnamnet Little Village. En positiv uptempo låt som passar perfekt som duett för Joanne och Joe.

En annan av albumets låtar som lyfter lite extra är Albert Kings "Can't you see what you're doing to me". "The blues album" har allt jag förväntar mig av ett bra bluesalbum. Normalt sett är kanske inte coveralbum det mest spännande man kan lyssna på, men det är lätt glömma att det handlar om just covers då tolkningarna känns väldigt personliga, samtidigt som det handlar om låtar som inte är sönderspelade av andra artister. Ett givet tillskott till vinylsamlingen. (TB)

Lilly Hiatt. Foto: Alysse Garkjen

BBBB

Eric Bibb Dear America

(Provogue)

Eric Bibb är egentligen ett mysterium, eller... han är kanske inte mysteriet, utan det faktum att han inte är en av de allra största inom bluesen idag. Här i Sverige har vi under många år haft den stora glädjen att ha Eric Bibb på nära håll vilket gjort att man haft ynnesten att få höra honom och hans musik ett otal gånger, och det är alltid lika magiskt. Ståpålsvarning varje gång.

Ett av mina favoritalbum genom tiderna är signerat Eric Bibb, det är hans "Spirit and the blues" som han gjorde tillsammans med Needed Time. Fortfarande lika magiskt.

Nu är han aktuell med sitt senaste album "Dear America" som spelades in i slutet av 2019 på fem platser i tre olika länder. New York, Chicago och Nashville i USA, Quebec i Kanada och engelska London.

Eric har i mina ögon ingen överman idag inom bluesen när det gäller hans sång och fantastiska röst. Den inger förtroende och trygghet på något vis. Det känns som om det Eric Bibb säger kan man lita på. Han kommer allra

bäst till sin rätt med sin akustiska gitarr och sin röst. Eller med ett sparsmakat komp av gamla vapendragaren Staffan Astner på gitarr. Därmed inte sagt att han inte fungerar med fullt band, för det gör han, men jag har personligen fastnat mest för den mer avskalade varianten när Erics röst och gitarrspel får större utrymme.

På detta album gästas han av en handfull fantastiska musiker som passar Eric perfekt. Albumet handlar om hans hemland USA och han skildrar det som han ser det. Från goda stunder till ren smärta, oroligheter och tragiska händelser samtidigt som han ser fram, med hopp i blicken. Jag är på intet vis religiös, men hade jag varit det hade nog Eric Bibb varit min pastor och ledstjärna.

Detta innebär också att jag inför den första lyssningen hade högt ställda förväntningar på "Dear America". Nu var det egentligen aldrig någon risk för att de skulle komma på skam. Från inledande "Whole lotta lovin'" där han gästas av basisten Ron Carter till sista låten "One-ness of love" med Lisa Mills är det en njutning för örat.

Tillsammans med Shaneeka Simon tar han sig an frågan hur män kan slå kvinnor i "Born of a

woman". I "Dear America" funderar han på hur USA ska komma till rätta med sitt samhälle och ställer flera relevanta frågor. Och så fortsätter det.

Bara musiken i sig är värd hela slanten för albumet. Lägg därtill texterna och du har något alldeles extra. Min favoritlåt på albumet är "Emmett's ghost", till topparna hör också "Born of a woman", "Along the way" och "Love's kingdom". För er som redan tidigare älskar Eric Bibbs musik behövs inte fler ord. För er som ännu inte upptäckt den är detta en bra start. (TB)

BBB

Lilly Hiatt Lately

(New West Records)

Lilly Hiatts senaste album är ett av många nya album som skapats under Coronapandemins lockdown. Musikalist är det vackert och sprött, lätt medryckande. Väl spelat och producerat. Textmässigt är det lika skarpt, men inte lika ljusst.

Lilly radar upp den ena låten efter den andra om hur tufft livet varit under pandemin. Hon berättar om hur hon upplevt tiden och konstaterar vid ett tillfälle att hon inte kommer ihåg när hon

senast mådde bra. Att många av de som normalt kanske är vana att vara ensamma tvingades fördubbla sin ensamhet när pandemin var som värst. Albumet pendlar mellan lättnad, hopp, ilska, depression och längtan.

Några mer positiva låtar finns också där hon konstaterar att även detta kommer att gå över och bli ett svagt minne, även om hon känner att vägen dit är lång just nu. Ett vackert album med aningen mörka texter, ändå känns det som ett bra terapialbum så här när vi kan se framåt. (TB)

BBBB

Buffalo Nichols Buffalo Nichols

(Fat Possum)

De inbitna bluesälskarna känner med stor sannolikhet till det amerikanska skivbolaget Fat Possum som givit ut album med R.L. Burnside, The Black Keys, Junior Kimbrough och Townes van Zandt. Buffalo Nichols är bolagets första bluesartist på 20 år, så han har lite ansvar att axla, och gör det på ett bra sätt. Hans gitarr, starka röst och stompbox skapar ljudbilden som pulserar fram med en oförtröttlig självklarhet. När man börjar lyssna på hans texter förstår man

att Buffalo Nichols är en man med ett budskap och historier att berätta. Det är för det mesta ingen ljus bild han ger av det samhälle han lever i.

Och det är väl egentligen här han kommer nära bluesens kärna. Att skildra en ofta tuff och svart vardag. Visst är det många bluesartister som också väver in hopp och en tro på en ljusare framtid i sina texter. Nichols gör sig inte särskilt många sådana illusioner. Det är lite mer som han sjunger i låten "Another man", "Det är inte lätt att skriva en låt samtidigt som folk blir mördade varje dag". Ändå har albumet något motsägelsefullt i sig.

Texterna är som sagt mörka och dystra, men kompet är till stora delar vackert, pådrivande och känns inte alls så dystert, och det är nog det som gör albumet så spännande och fantastiskt.

Buffalo Nichols har onekligen en uppförsbacke hemma i USA när det gäller att få kommersiell framgång och nå ut till en större publik. Jag skulle tro att många amerikaner inte vill kännas vid Nichols bild av dagens USA även om de kanske känner på sig att han har rätt i mycket. Och just detta är lite synd. Han har verkligen ett budskap som borde nå fram till många, inte bara i

USA. Ska du bara köpa ett bluesalbum i år är Buffalo Nichols självbetitlade album ett givet val. (TB)

BB **Sturgill Simpson** **The ballad of Dood and Juanita** **(High Top Mountain)**

Jag är en stor beundrare av Sturgill Simpson och har de flesta av hans tidigare album, men hans nya album "The ballad of Dood and Juanita" lyckas jag inte alls ta till mig. Det är en konceptalbum som handlar om halv-indianen Dood och hans fru Juanita. En outlaw kidnappar hans fru och albumet handlar om hans kamp att få tillbaka sin fru. Som alltid på ett album som berättar en historia kan det vara svårt att knyta ihop allt och det är precis det Sturgill råkar ut för. Berättelsen har flera luckor och då tappar man tråden.

När det gäller Sturgill Simpson har han en av nutidens allra bästa countryröster och är lika klockren som vanligt på den fronten. Musicerandet är också bra, men det är helt enkelt så att åtminstone jag tappar intresset när berättelsen inte knyts ihop på ett vettigt sätt.

Ett par låtar får jag ändå med mig från albumet, men det här kommer att bli en dammsamlare

om den skulle hamna i skivhyllan, så den får nog gå vidare. Den stora behållningen på albumet är låten om Doods kära hund Sam, lyssna på stämmorna i den låten – magiskt. (TB)

BBBB **The Wild Feathers** **Alvarado** **(New West Records)**

The Wild Feathers är en ny bekantskap för mig, men bandet har tidigare släppt tre album, så det är inga nykomlingar vi pratar om. "Alvarado" är som så många album den senaste tiden en frukt av pandemin som mer eller mindre lamslog världen.

Egentligen skulle bandet varit på turné med Blackberry Smoke, men av den blev intet. Istället drog de iväg till en stuga i VanLeer knappt tio mil från hemstaden Nashville.

Det var samma stuga som de skrivit låtarna till sitt föregående album i. Denna gång spelade de också in albumet på samma plats. De tidigare albumen hade samtliga spelats in i stora studios, men inte denna gång. Vilket visade sig vara ett bra val. Albumet låter fantastiskt och är heller inte överproducerat på något vis.

Det finns ingenting mer än det som behöver vara med i ljud-

bilden. Något som ofta kan bli en effekt av att vara i en studio där man har tillgång till alla typer av instrument och samplingar. Här var det bandet som gällde inget annat. Det innebär att det verkligen känns som en live-upplevelse, bortsett från att det saknas publik och mellansnack.

Öppningslåten "Alvarado" är en av de låtar som inte skrevs under vistelsen i stugan, den har följt bandet i ett antal år, men inte riktigt passat in tidigare. Nu var det första låten de spelade in så då fick det bli titelspåret. En skön låt med vackra harmonier och ett mjukt tilltalande sound.

Det märks tydligt att det handlar om ett band som har koll på läget och gärna delar med sig av hur de ser på saker och ting. Hur egoismen får allt större utrymme att styra och att medmänsklighet och socialt ansvar blir en allt större bristvara, inte minst hos de som har kapitalet eller styr våra samhällen. Det finns ofta en agenda som inte är så vacker när den blir avklädd.

Visst finns det lite romantik här och där, men framförallt snygga medryckande låtar som är svåra att inte sjunga med i. Detta är ett album som spelats flitigt hemma ett tag, och så kommer det nog att fortsätta ett tag till. (TB)

B **Inglorious** **Herione**

(Frontier)

Normalt gillar jag verkligen Inglorious, men i detta fall är det inget album som kommer att spelas speciellt frekvent hemma. Tanken är kanske god att göra covers på och hyllningar till några av rockens bästa sångerskor och band. Men... nå, det funkade inte. I stort sett alla låtar var klasser bättre i original.

Inledande "Queen of the night" hämtat från Whitney Houstons soundtrack till "Bodyguard" är inte mycket sämre än originalet, men det är heller ingen av Houston bästa låtar. Andra låten, Hearts "Barracuda" är på gränsen till pinsamt dålig, eller för att uttrycka sig korrekt, den överlever inte en jämförelse med originalet. Så fortsätter det dessvärre. Inte blir det bättre när de försöker sig på låtar av Miley Cyrus, Christina Aguilera, Evanescence eller Avril Lavigne. Detsamma gäller Halestorm, Cyndi Laupers och Alanis Morrisettes låtar.

Två låtar som faktiskt är rätt ok är "Nubush city limits" och "I hate myself for loving you" men ändå är de inte i samma klass som Tina Turner och Joan Jett

levererade på respektive låt. Kan tänka mig att inbitna Inglorious-fans inte håller med mig, men det förändrar inte saken. Det här albumet borde nog ha förblivit outgivet. (TB)

BBBB

Lindsey Buckingham **Lindsey Buckingham** (Reprise)

Jag har alltid varit ett stort fan av Fleetwood Mac, oavsett om det handlat om den tidiga versionen av bandet med Peter Green och Jeremy Spencer eller senare versioner med Lindsey Buckingham och Stevie Nicks. Jag gillade även bandet när Rick Vito och Billy Burnette var med. De var fantastiska live, men albumen höll inte.

För min del har Fleetwood Mac varit som bäst när Lindsey Buckingham har varit motorn i bandet. Han har något i sitt sätt att skriva låtar och framföra dem som jag inte kan motstå. Samma med hans soloalbum. Jag ska med en gång erkänna att det ofta finns en eller två låtar på hans album som jag inte alls begriper, men det har jag lätt att bortse från.

Lindsey Buckingham är en fantastisk låtskrivare och gitarrist.

Han har den typen av gitarrspel som gör att man omgående känner igen om det är han som spelar, oavsett om han spelar akustisk eller elgitarr. Hans sätt att plocka tonerna är unikt.

För några år sedan fick han hastigt och mindre lustigt sparken av Fleetwood Mac, numer är bandet inte detsamma längre, så frågan är kanske om, utan när Buckingham är tillbaka i bandet. Under tiden har han färdigställt sitt nya soloalbum, självbetitlade "Lindsey Buckingham". Resultatet? Inget annat än lysande.

Redan innan öppningslåten "Scream" gått tio sekunder står det klart utan någon som helst tvekan att detta är Lindsey Buckingham. Tempot, gitarrspelet och hela ljudbilden är som jag förväntat mig och till och med bättre. Jag hade en farhåga att även om han spelar som en gud kanske han hade tappat förmågan att skriva magiska låtar, men inte.

Sedan rullat det bara på. "I don't mind" är som hämtat från albumet "Tango in the night". Den låter inte som någon av låtarna på albumet, men ljudbilden passar perfekt in i samma era. "On the wrong side" har

Buckingham drivande tempo som blivit så typiskt för Fleetwood Mac på många av bandets album. Faktum är att detta mycket väl skulle kunnat ha blivit bandets första stora hit på många år. Klockren låt som när man tar till sig texten också kan ge en förklaring till varför han inte är med i bandet längre.

"Time" har ett vackert 1960-talssound, lite som om The Beach Boys och Simon & Garfunkel träffats och gjort en låt ihop.

Albumet är ett av mina absoluta favoriter senaste året och rekommenderas varmt, både för älskare av Lindsey Buckingham och Fleetwood Mac. Har du däremot inte gillat Buckingham tidigare album bör du däremot hitta något annat att lyssna på. (TB)

BBBB

Bert Deivert

I ain't leavin'

(Hard Danger Records)

Det har rullat in en del bluesalbum i år. Ett av dem är Bert Deiverts "I ain't leavin'" som är ett helgjutet album med lite tillbakalutad, sprödt och vacker blues och folkmusik. Han är kanske mest känd som en av bluesens

främsta mandolinister, men efter att ha lyssnat på detta album inser man snart att det på inget vis gör honom rättvisa att kalla honom sångare och mandolinist, han är så mycket mer. Berts gitarrspel är lika fantastiskt, faktum är att förutom violinen, som spelas av Berts fru Eva, så spelar han alla instrument på albumet. Dottern Emmy är med och körar, men annars är det Bert som gör allt, och osm han gör det.

Förutom "I can't feel at home"

har Bert skrivit samtliga låtar på albumet, och många av berättelserna är hämtade ur Berts eget liv. Inledande "I ain't leavin'" handlar om mordet på hans morfar, James J. Troy, som var detektiv vid polisen i Boston som mördades i tjänsten. Bert har vetat om att han blev mördad i många år, men visste inte så mycket mer. När han började med släktforskning kunde han dock återskapa mycket av historien och hur mordet påverkade hans familj, inte

minst Bert mor och hennes systrar. Ett tufft livsöde som hans mor aldrig pratade om.

En av låtarna handlar om hur Bert åkte från sitt hem New Hampshire till Montreal i Kanada för att se om det gick att söka asyl där, om han skulle bli inkallad till Vietnam-kriget, tuffa tider. Det är bara två av flera fantastiska berättelser som drivs framåt av en sällsamt vacker musik.

Vi som bevistat Åmåls Bluesfest genom åren har haft ynnesten att höra Bert Deiverts musik många

gångar, och nästa sommar finns han med på festivalen igen.

"I ain't leavin'" kan varmt rekommenderas. En god blandning av blues och folk-musik, lite medicin för själen. (TB)

BBB

Hayes Carlil You get it all

(Dualtone)

Hört talas om Hayes Carlil? Om svaret är nej är det kanske inte så konstigt, men gillar du countrydoftande americana är det dags att vakna. Hayes har genom åren levererat ett par fantastiska album, nu är han tillbaka med "You get it all".

Det är på intet vis så att han skapar något helt nytt och unikt. Soundet och berättelserna han bjuder på har gjorts av många andra tidigare, men Hayes har ett sätt att berätta som ändå gör honom spännande och aktuell. I sina bästa stunder har han få övermän inom genren.

Dessvärre blir det lite för klyschigt emellanåt vilket drar ned helheten en aning. Många av låtarna handlar om hans funderingar och tankar om livet och vad det hela handlar om.

Ibland lyckas han som på "Help me remember", "You get it all" och "Different boats". En av albumets vackraste låtar är duetten "In the mean time" där Brandy Clark gästar. Rockiga "To keep from being found" är också en av albumets bästa låtar. Lite ojämnt som helhet, men väl värt ett inköp om du gillar americana. (TB)

BB

West of Eden Taube

(West of Music)

West of Eden är en ny bekant-skap för mig. Bandet ger sig på en inte helt lätt uppgift – att tolka vår nationalskald Evert Taube.

Det jag främst får ut av albumet är att bli påmind om vilken fantastisk låtskatt Evert Taube lämnade efter sig. Jag måste erkänna att mycket av materialet på skivan hade jag glömt bort för länge sedan.

Det är också låtmaterialet som blir problemet i mina ögon. West of Eden gör inget dåligt jobb i sina tolkningar, men jag kommer på mig själv med att jämföra dem mot Taubes egna versioner, och där räcker dessa versioner inte till. Ambitionen är nog bra, men det blir lite för käckt och saknar därmed kraften i låtarna. (TB)

BBBB

Taylor Swift
Red (Taylor's version)
 (Emi/Republic)

Det kan verka som om en artist har fått skrivkramp när ett album som är knappt tio år gammalt, men så är inte fallet för Taylor Swift. Anledningen är en helt annan. För några år sedan såldes rättigheterna till hennes sex första album inklusive alla musikvideos, designen till alla skivomslag och liknande till musikmogulen Scooter Braun utan Taylors vetskap. Då påbörjades en kamp för att få tillbaka sina rättigheter, men Braun var inte intresserad. Istället sålde han rättigheterna vidare till ett privat investment-bolag för 300 miljoner dollar.

Det är grunden till att Taylor spelat in sin gamla musik igen, för att få egen laglig kontroll över de nya albumen. När det gäller "Red (Taylor's version)" är det dock inte samma låtar som på 2012 års "Red". Det var ett gott knippe låtar redan på originalalbumet, men den nya versionen innehåller nästan dubbla det antalet, 30 låtar.

Många av de nyttillkomna låtarna skrevs för att vara med på första upplagan av "Red"

men fick till slut inte plats. Några låtar har inte ändrats så mycket medan det finns låtar som fått ytterligare text.

Tre av albumets bästa låtar, som också var hits på "Red" när det begav sig är samarbeten med Max Martin som har en alldeles fantastisk känsla för bra poplåtar, något som alla hans listettor på Billboard vittnar om. Det handlar om "I knew you were trouble", "22" och "We are never ever getting back together", som faktiskt känns ännu lite vassare i de nya versionerna. Dessutom finns en ny låt som är skriven tillsammans med Max Martin och Shellback, "Message in a bottle" som mycket väl kan bli en en toppliste-hit för Taylor och Max.

Nu är det inte bara de låtarna som glänser på albumet. Titellåten "Red" funkade lika bra som för tio år sedan.

Bland låtarna som tillkommit på albumet finns det några riktiga guldkorn i form av duetterna med Phoebe Bridgers ("Nothing new"), Chris Stapleton ("I bet you think about me") samt Ed Sheeran ("Run"). Av de tre låtarna är duetten med Chris Stapleton min favrit, kanske mest beroende på att det är en låt som drar lite åt

countryhållet som Taylor annars lämnat bakom sig.

Två av låtarna som är "nya" på albumet har varit hits för andra artister. Det är "Better man" som Taylor gav till Little Big Town samt "Babe" som Sugarland hade en hit med. Taylors egna versioner ger en ny dimension till låtarna jämfört med Sugarlands och Little Big Town tolkningar.

För alla älskare av Taylor Swift är albumet lätt en helkväll med 30 låtar, men undantag för att ta sig upp ur soffan och byta sida eller skiva bjuder hon på två timmar och elva minuters musik.

För Taylors största fans är givetvis nya albumet ett måste med tanke på alla tidigare outgivna låtar, men kommer de att föredra originalalbumet eller den nya versionen? Det har jag givetvis ingen aning om. Men jag tror att de stöder Taylor och hennes kamp för att få kontroll över sin egen musik, så de kommer nog att köpa det nya albumet.

Personligen har jag inte den typen av reflektioner men ställer jag båda albumen bredvid varandra så väljer jag nog den nya versionen. Taylor sjunger bättre än för tio år sedan samtidigt som låtarna som tillkommit inte på

något vis känns som utfyllnad utan en uppgradering. Låt vara att albumet inte är billigt på vinyl, men det är ju något som vi som köper vinylskivor fått vänja oss vid. Det är bevisligen vi som ska betala för alla de som väljer att inte köpa skivor på något vis idag utan nöjer sig med att ha musiken på Spotify eller liknande tjänster.

Dagens höga priser på vinylskivor kan inte motiveras med produktionskostnad utan handlar enbart om att skivbolagen ska dra in mer pengar. Den sista kritiken har dock inget att göra med detta album specifikt utan branschen som helhet.

Även om "Red (Taylor's version)" kostar lite drygt 500 kronor för sina fyra lp-skivor är det väl värt pengan. (TB)

BBB

Jason Isbell & The 400 Unit
Georgia blue
 (Southeastern/Thirty Tigers)

Artister kan ha vitt skilda skäl till att göra ett specifikt album. För det allra mesta handlar det om att man skrivit ett knippe nya låtar och vill presentera dessa för världen. Ibland kan det handla om konceptalbum när en artist

eller ett band har en längre historia att berätta. Ibland spelar man in ett coveralbum med låtar man gillar, kanske inte fullt så vanligt men det händer lite då och då.

Det är ungefär så fallet är med "Georgia blue". Ett album fyllt med covers av artister från den amerikanska delstaten Georgia. Upprinnelsen är dock av det mer annorlunda slaget. Under det senaste amerikanska presidentvalet lovade Jason Isbell att om Joe Biden vann Georgia i samband med det amerikanska presidentvalet så skulle han spela in ett album med sina personliga favoriter av artister och band från Georgia.

– "Georgia Blue" är ett kärleksprojekt. På valdagen 2020, när jag såg att det fanns en bra chans att staten Georgia kunde bli en blå stat (Joe Biden), kom jag på en idé – att spela in ett album av Georgia-relaterade låtar som ett tack till staten och donera pengarna till någon välgörenhetsorganisation i Georgia, säger Jason Isbell om albumet.

Vi vet hur det gick i valet, och nu har Isbell släppt albumet tillsammans med sitt band The 400

Unit. Några låtar känns givna, andra är små överraskningar samtidigt som man kanske saknar en och annan låt. Men det är onekligt ett gott urval av låtar från artister som Kevn Kinney, R.E.M., James Brown, The Black Crowes, Gladys Knight And The Pips, Otis Redding, Indigo Girls med flera.

Samtidigt tog Jason chansen att få jobba med en handfull musiker han beundrat och velat jobba med under ett antal år, däribland Amanda Shires, Brittney Spencer, Adia Victoria, Brandi Carlile, Julien Baker, Bèla Fleck, Chris Thile, John Paul White med flera.

Resultatet? Jodå, ett gediget hantverk men jag tycker inte det når samma höjder som de bästa av Jason Isbells album med eget material. Det kan för all del bero på att Isbells egna låtar ligger honom närmare om hjärtat och har vuxit fram under en längre tid.

"Georgia blue" är ändå ett stabilt album som när det ges lite tid blir bättre undan för undan och det är väl värt att ta sig tiden att lyssna på det.

Min personliga favorit på albumet är Jason Isbells tolkning av Otis Reddings "I've been loving you too long". (TB)

BBBB

Dream Theater A View from the Top of the World

(Inside Out Music)

Kanadensiska Dream Theater är ett metallband man kan räkna med. Ett köp av deras plattor gör mig aldrig besviken. De är otroligt kompetenta musiker märkes redan vid första rundan på vinylen. Ja, det är en härlig kavalkad av taktbyten tempo-växlingar som stundar när man vränger på deras nya vax.

De har haft ett antal musiker i bandet genom åren men för mig spelar det ingen roll vem som spelar vad för det är genomgående rena virtuoser oavsett namn. John Petrucci har hängt med sedan begynnelsens tid och när det kommer till gitarrspelet är han i det absoluta toppskiktet.

Trummisen Mike Portnoy hoppade av 2010 och blev ersatt av Mike Mangini som har gjort ett superjobb sedan dess. Detta är en snyggt aggressiv platta med harmonier som får en att bara längta till livespelningarna.

Mitt tips är att köpa det omgående och har ni inte bil så ta cykel, buss eller rent av spring till vinylbutiken. (KK)

BB

Ronnie Atkins One Shot

(Frontier Records)

Vad säger man om denne gamle rockpoppare? När det begav sig 1981 i danska Pretty Maids så vart det nytt fräscht och helt klart intressant. Danmark hade ju ett antal riktigt bra band som både King Diamond, Mercyful Faith och Pretty Maids. Jag skrev för något nummer sedan om Robbin McAuley när han släppte sitt soloalbum efter eoner av tid och jäklar vilket album det var men dessvärre når inte Ronnie Atkins platta upp till samma nivå. Jag saknar det trallvänliga och de sköna blöjiga hårdoftande pudeltonerna i detta album. Jo, visst finns det en och annan bra låt men det som återkommer känns bara som repetitioner i mina öron man har en känsla av att man hör det förut.

Ett par låtar lyfter albumet och det är "Before the rise of an empire" samt "When dreams are not enough". Äsch, detta album duger gott till ett par pilsner men som sagt inget genomgående bra album trots bra musiker och en skön gammal rockfarbror (han är ju dock bara 57 år). (KK)

The Georgia Thunderbolts. Foto: georgiathunderbolts.com

BBBB

Georgia Thunderbolts Can we get a witness

(Mascot Label Group)

För drygt ett år sedan skrev jag några rader om The Georgia Thunderbolts självbetitlade debut-ep, och det var en debut som lovade att detta unga band från Rome i den amerikanska delstaten Georgia skulle vi få höra mer av, och så blev det.

Nyligen släppte bandet sitt debutalbum "Can we get a witness". Jag hade rätt höga förväntningar på debuten, vilket alltid kan vara en fara. Dock inte i detta fall. Bandet levererar ett av de bästa album jag hört i år. Det har ställt till det lite med övriga recensioner. Jag har fått tvinga mig att lägga tid på andra album för att kunna göra ordentliga recensioner när jag egentligen helst skulle vilja ha gått tillbaka och lyssna på "Can we get a witness" igen.

Jag var frälst redan förra året, men jag måste erkänna att bandet har fortsatt att utvecklas. Samtliga fem låtar från epn som släpptes 2020 är också med på albumet.

– I Georgia hör du Lynyrd Skynyrd, The Allman Brothers

och alla de stora överallt, rock'n roll är något som faller sig naturligt för oss. Vi känner att vi kan ta tillbaka det, säger Logan Tolbert, en av bandets gitarrister.

De nämnda banden är väldigt bra jämförelser till The Georgia Thunderbolts ändå låter inte bandet som någon kopia av vare sig Skynyrd eller Allman Brothers. De tar sydstatsrocken och med varsam hand utvecklar de den till något eget och tyngre. Det går absolut inte att missa sig på vart rötterna finns men de blandar in fler influenser i sin musik och får stundtals ett skitigt men ack så tilltalande sound.

Det är fullt ställ redan från inledande "Take it slow". En klockren start där sångaren TJ Lyle imponerar, vilket han gör genom hela albumet.

Andra låten, "Lend a hand" var med på förra årets ep och även om tempot är något lägre än föregående låt känns den tyngre har lite mer attityd. Sedan växlar låten ordentligt mellan vers och refräng och den kontrasten ger en extra dimension till låten.

"So you wanna change the world" för tankarna direkt till Lynyrd Skynyrd så fort TJ Lyle börjar sjunga. Här påminner hans

röst mycket om Johnny Van Zandt. Även ljudbilden i övrigt påminner mycket om Skynyrd i sina bästa stunder.

"Looking for a friend" gav bandet en hit förra året. Det är svårt att tro att detta är en låten skriven av fem unga killar från Armuchee High School i Rome. Både text och musik får mig som lyssnare att tro att det handlar om ett band som varit med om en del och under åren förfinat sitt låtskrivande.

Även "Spirit of a workin' man" var med på epn och även den är klippt och skuren i samma form som de tidigare låtarna på albumet.

The Georgia Thunderbolts drar sig heller inte för att ge sig på att göra en cover på The Allman Brothers Bands "Midnight rider". En låt som jag älskar med Allmans och det kan vara farligt att göra en cover på en så ikonisk låt, för det kommer att bli jämförelser. Många anhängare av The Allman Brothers Band kommer nog att rynka på näsan, vilkeyt vore synd. För detta är en cover med tillräckligt mycket attityd och gott musicerande för att det ska funka och faktiskt bli en favorit.

Hela albumet har vuxit fram och formats i en näringsrik mylla i den amerikanska södern.

På "Half glass woman" blir det mindre sydstatsrock och mer tunggung, något bandet behärskar lika bra.

The Georgia Thunderbolts album spelas flitigt, och kommer att göra så ett bra tag framöver. Faktum är att det känns som om jag upptäcker något nytt varje gång jag lyssnar. Jag ska inte gå så långt att påstå att albumet ger mig en ny syn på livet, men det muntrar onekligen upp dagen en hel del när jag får skriva upp volymen och bara ge mig hän till "Can we get a witness".

Gillar du sydstatsrock, country-rock eller rock i allmänhet och bara ska köpa ett album i år föreslår jag att du lägger dina pengar på detta album, du kommer inte att bli besviken. (TB)

BBB

Vokonis

Odyssey

(The Sign Records)

Detta är ett fantastiskt bra band som helt otippat är från lilla Borås, att Knalleland kan få fram så tufft sound är lite märkvärdigt tycker jag, ja inte att förringa

Ellos eller Halléns men detta slår högre!

Tungt driv med komprimerade gitarrer precis som det ska vara i denna gener av musik, man hör klart att det är Kalifornien-baserade bandet Sleep som har inspirerat dem, samt en del andra namn som om jag får gissa, det kan vara både In Flames, At the Gates och Candlemass.

Jag vart otroligt förvåntansfull på detta album med tanke på att det gått ett helt år sedan deras senaste albumrelease. Dessbättre var det helt klart värt väntan. (KK)

BBB

Borta på Vinden

Ingemar åker störtlopp

(Rundare Rekkords)

En riktig nostalgitripp för alla oss som älskade band som Dag Vag som gjorde egen svensk reggae. Det svåner bra. Inledande "Ingemar åker störtlopp" berättar om en händelse många svenskar kommer ihåg. Singeln, som spelades in under 1980-81, men musiken och texterna har åldrats på ett bra sätt. Jag har inte hört låtarna tidigare ändå känns de bakanta och är absolut värda en stunds lyssning (TB)

BBBB

George Enslé

Be a better me

(Puffbunny Records)

George Enslé har en röst som gör att det han sjunger låter trovärdigt. En trygg lite whiskey-hes röst. En äkta singer/song-writer från Texas som är en fena på fingerplock på sin gitarr, något han utvecklade från sin skolning som klassisk gitarrist.

1977 deltog han bland hundratalens andra i en låtskrivartävling inför sjätte upplagan av The Kerville Folk Festival. Enslé var en av de vars sång blev utvald av juryn som bestod av Townes van Zandt, Steve Young och Bobby Bridger.

Townes van Zandt fortsatte sedan att hylla Enslé som en av sina favoritartister. På "Be a better me" står han för tio av elva kompositioner. De flesta har han skrivit helt själv men det finns några samarbeten med Blaze Foley, Tony Ramey och Chuck Hawthorne.

Genomgående en singer/songwriterskiva som är som honung för själen. Tillbakalutat, snyggt och välspelat. Det enda som är konstigt är att George Enslé inte ett mer känt namn idag. (TB)

Mala Oreen. Foto: Andrea Ebener

BBBB

Mala Oreen

Awake

(Tourbo Music)

Schweizisk-amerikanska Mala har skapat en roots-america-album som är stundtals lysande. Där många andra singer/songwriters kan låta lite dystra och lidande känns det mer som om Mala kvittrar fram sina låtar. Men blir på gott humör av att lyssna på albumet.

Hon har samlat in skara fantastiska musiker, däribland Fats Kaplin och Neilson Hubbard, den sistnämnde har också producerat albumet. Mala är också en duktig textförfattare vilket inte märks tydligt på låtar som "Offspring", "Awake" och "Mosaic", men det är egentligen fel att plocka fram några få låtar

på detta sätt även om det är mina favoriter. För musik och texter är lika bra genom hela albumet. Det som ger en liten extra touch på albumet är Fats Kaplins fiol och Chelsea McGoughs cello. Så vackert att det nästan gör ont. (TB)

BBB

Tip Jar

One lifetime

(Shine-A-Light Records)

Jag brukar börja lyssna på nya artister utan att ta reda på något om dem i förväg och jag måste erkänna att jag blev lite förvånad när jag fick veta att Tip Jar var en duo från Nederländerna. Bakom namnet står Bart De Win och Arienne Knechts. Anledningen till min förvåning var att albumet låter rakt igenom amerikanskt

det finns ingenting i soundet som röjer att duon är från Europa, vilket ska ses som ett gott betyg då vi pratar om en amerikansk genre.

"Amsterdam rain" är nog min största favorit på albumet. Riktigt bra är också "Best year of your life" och "Tell me something" den senare kunde lika gärna ha varit skriven av John Hiatt, och det är inget dåligt betyg.

Duon är heller inte rädd för att blanda och ge. På albumet finns det americana, bluegrass, pop och jazz och det mesta där-emellan. Perfekt mujsik att rama in en skön hemmakväll i soffan samtidigt som ljuset skimrar från öppna spisen och vinterkylan regerar utanför fönstret. Som en kopp varm choklad för själen och humöret. (TB)

MUSIK/LOKALA VINYLER

Coronaviruset har ställt till det för många, inte minst musiker. Så passa på att ge lite draghjälp till de av våra lokala musiker som har vinylalbum att sälja. Ett album kostar inte mer än entrén till en konsert, men räcker mycket längre. Kontaktinfo finns under respektive album. Finns även med några mindre lokala musiker vars album är värda att ha i din samling. Och ja, det finns en singel med på sidan.

Mark/Martin: Mark/Martin
(Åmål Records) amalrecords.se
150:-

Marcus Bohm & The Bang: 56
(Åmål Records) amalrecords.se
150:-

Mark Tholin: Charred Tree
(Åmål Records) amalrecords.se
150:-

Dan Viktor & Dan Magnusson: Ferlin
(Nacksving) 072-562 15 11
199:-

Magnolia: På djupt vatten
(Transubstans) 073-055 78 27
150:-

Magnolia: Svarta sagor
(Transubstans) 073-055 78 27
150:-

Magnolia: Ta tjuren vid hornen
(Transubstans) 073-055 78 27
150:-

Magnolia/Kometen: Ge ditt liv en chans/Ball of fire
(Transubstans) 073-055 78 27
60:-

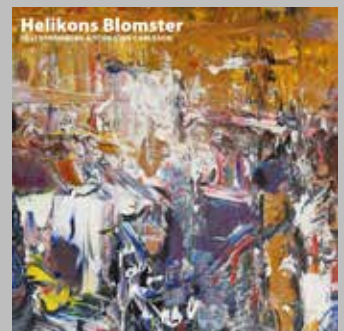
Göran Samuelsson: Tupilak
(Fergus) goransamuelsson.se
250:-

Maddox Street: Ultraviolet
(Mad Ox) 076-805 13 56
229:-

Lisa Lystam Family Band: III
(Ramasound) lisalystam.se
250:-

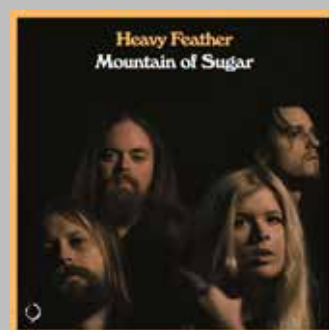
Olli Strömberg/Torbjörn Carlsson: Helikons blomster
(Memoria) 070-518 88 99
200:-

Siena Root: Secret of our time
(M.I.G.) sienaroot.com
230:-

Seasick Steve: Can U cook?
(BMG) ginza.se
239:-

Heavy Feather: Mountain of sugar
(The Sign Rec) hotstuff.se
189:-

Heavy Feather: Debris & Rubble
(The Sign Rec) hotstuff.se
239:-

Foto: Tony Berg

Ulf Johansson

Åmål

Vad lyssnar du mest på just nu?

– ZZ Top, Tom Petty & The Heartbreakers, John Cougar Mellencamp samt Electric Light Orchestra som jag alltid lyssnar på.

Vilken var den första skivan du köpte själv?

– Det var nog "Not fragile" med Bachmann Tirner Overdrive.

Och vart köpte du den?

– Det var nog på LT-Musik någon gång på 1970-talet.

I ditt tycke, vilken är den bästa skivan genom tiderna?

– Det är svårt, men det får bli Bruce Springsteen & The E Street Band och albumet "The river".

Bästa partyplattan för lördag kväll?

– Utan tvekan Hurriganes "1978-1984".

Bästa söndagsplattan?

– Det får bli något lugnt, som Volbeats "Beyond hell/above heaven".

Foto: Albin Östlund

Albin Östlund

Grunne, Nol

Vad lyssnar du mest på just nu?

– Just nu lyssnar jag mest på jazz och autistisk musik. Både modern och klassisk. Norskan Ane Bruns "Leave me breathless" har fått mycket tid då jag gillar produktionen likväl som låtarna. Jan Johanssons "Jazz på svenska" har fått några omgångar också. Bo Kaspers orkester lyssnas också en del på. Särskilt nya julskivan där de är uppbäckade av symfoniorkester.

Vilken var den första skivan du köpte själv?

– Det första albumet jag köpte själv, för egna pengar, var en Maxisingel med Metallica, eller Gorillaz skiva med samma namn.

Och vart köpte du den?

– Köpte Gorillaz på någon elektronikaffär och Metallica på en begagnatmarknad i Åmål nångång tidigt 2000-tal.

I ditt tycke, vilken är den bästa skivan genom tiderna?

– Blir ett tråkigt svar, men Deep Purple: Machine Head är oslagbart. Inte en enda dålig låt. Bra Sound. Funkar jämt!

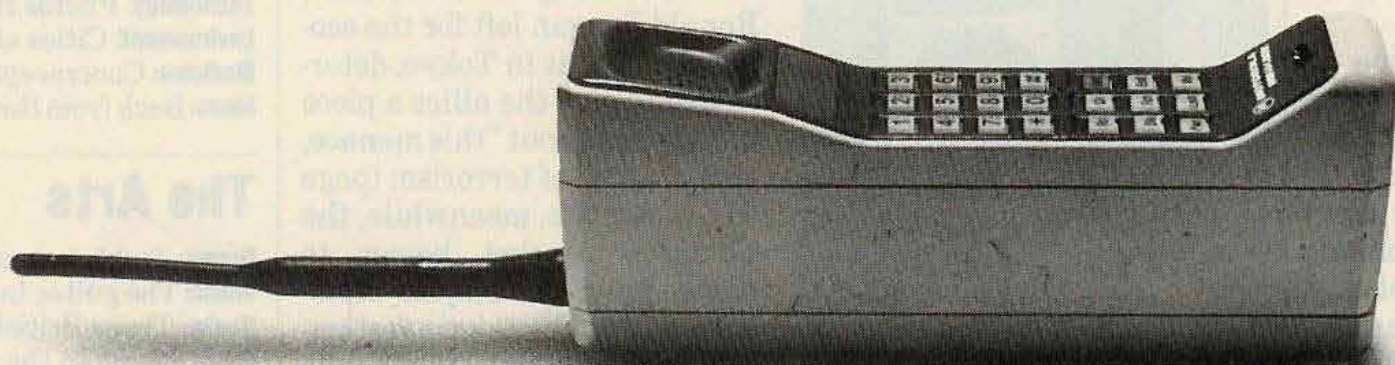
Bästa partyplattan för lördag kväll?

– Bästa partyalbumet ger jag till Teddybears STHLM som dem hette då. Skivan "Fresh" från 2004 är kalasbra. Fräna Sound. Kul mix av elektronisk, hip hop och punk. Sveriges svar på Gorillaz!

Bästa söndagsplattan?

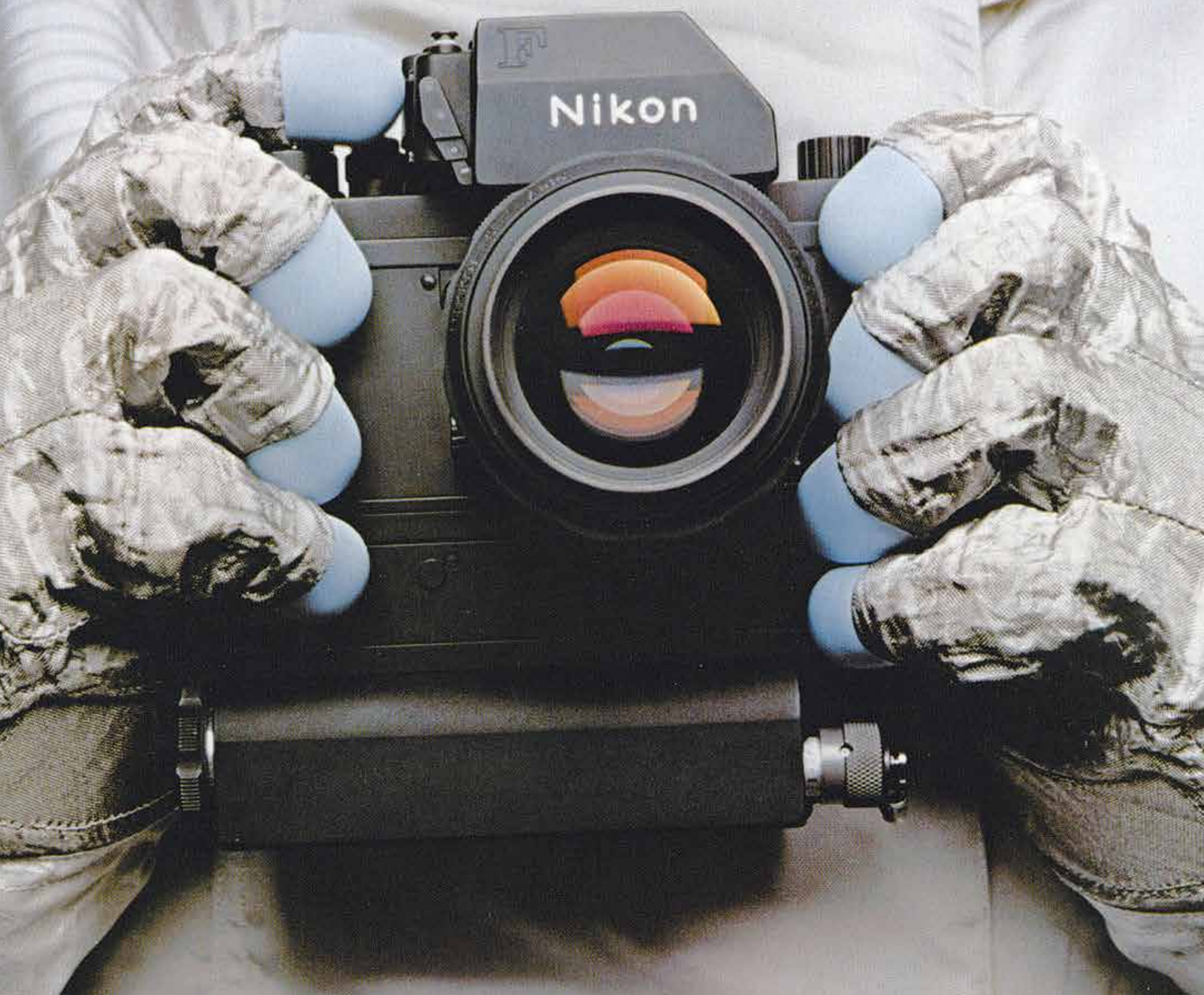
– Ett splitter nytt album. Alison Krauss & Robert Plant: "Raise The Roof". Udda kombo men rösterna låter magiskt ihop!

This is a Motorola cellular portable telephone.

First in the market and first in use. It's the best-selling hand-held cellular portable on earth.

© 1985 Motorola, Inc. Motorola and are registered trademarks of Motorola, Inc.

One of the few things on the Space Shuttle that didn't have a backup system.

Backup systems are essential to any manned space flight.

But space inside the shuttle is precious. How did the crew of the NASA Space Shuttle Columbia get a 35mm camera they could depend on, without having to take along a lot of 35mm cameras?

They took off with a Nikon.*

With good reason.

No Nikon has ever failed on a NASA space mission. In every manned mission into space since 1971, no Nikon has had structural damage from blast off. Or jammed.

Or had a mechanical problem. Or any problem that affected its performance.

A Nikon, as you may have gathered, is incredibly reliable.

So reliable it's the choice of more professional photographers than all other 35mm cameras combined.

There are four Nikon models designed for your special professional needs. The F3, the finest Nikon ever built for the professional photographer. The FE, a compact full-featured automatic. The FM which offers full manual control. And the

Nikonos IV-A—the world's only fully automatic 35mm underwater camera.

Whatever your needs as a professional, one thing is certain. Whether up in space, down on earth, or underwater, there's a Nikon to help take pictures that are out of this world.

Nikon
We take the world's
greatest pictures.

*Camera used was a modified Nikon F. Future flights will use a modified F3 that has been customized with special wiring, lubrication and finish for use in space. © Nikon Inc., 1981 · Garden City, New York 11530

Our field lab.

It takes scientific ingenuity to develop a shoe that can pass the acid test of the toughest soccer labs in the world: the stadiums where the NASL plays.

adidas created 3: the NASL White, NASL Black, and NASL Super.

Each is an official shoe of the NASL thoroughly tested by its players.

Unequaled for super flexibility, sure-footed traction, superior running characteristics, and positive ball contact, each has proved itself in NASL games.

The differences then are a matter of preference. Just as each soccer player has developed the style of play that works best for him, he's chosen the right adidas NASL shoe to go with it.

The adidas NASL White, NASL Black, and NASL Super. For soccer players who wouldn't compete without adidas on their feet.

adidas
The science of sport.

*The adidas NASL
White, Black and Super soccer shoes
and NASL Official soccer ball.*

The Texas Instruments
Home Computer
gives you a tutor, an accountant,
a librarian, a file clerk and a
pro football team in your own home.

DATA ANALYSIS BY MONTH
CATEGORY 47-ELECTRICITY
SERIAL JFHANJJASBND AVG

OVER BUDGET
UNDER BUDGET
PRESS F FOR TABLE
PRESS BKUD FOR SECTION INDEX
JFHANJJASBND AVG

Console and monitor
sold separately.

Me & My Rock-T-shirt

För några år sedan påbörjades ett projekt som fick namnet Me & My Rock-T-shirt. Tanken var att ställa ut bilderna vilket också gjordes i samband med Åmåls Fotofest ett år. Men efter ett tag försvann inspirationen, men nu är tiden mogen att fortsätta fotograferandet för en ny utställning. Så jag kommer att fotografera så många personer jag kan framöver i t-shirts med deras favoritartist logo/tryck på. De som ställer upp måste vara medvetna om att bilderna ska visas i utställningsform och förhoppningsvis också ges ut i bokform. Vill du vara med och visa upp din rock-t-shirt?

Skicka ett mail till info@amalsgrafiska.se så löser vi en plåtning.

THE GROTESQUELY GIFTED

SURF FREAK

ALIVE

STRANGE BUT TRUE ODDITY

BROUGHT TO YOU BY

Rietveld

Quality Board Shorts and Shirts

SEAS ONE DOLLAR FOR A SURFER
Rietveld USA, 1041 WEST 18TH STREET, #A107A, COSTA MESA, CALIFORNIA 92627
TEL (714) 646-8745 FAX (714) 646-9401 TOLL FREE (800) 391-5111 (513) 744478 FAX (513) 744473

FALL IN LOVE IN ~~9~~ SECONDS FLAT.

Two years ago, Volvo introduced a turbo-charged 4-cylinder automobile that could hurtle you from a standing start to the legal speed limit in a scorching nine seconds.

This year, there's something faster. The Intercooled Turbo from Volvo. By designing a device to cool the air before it enters the engine, Volvo engineers increased the horsepower of our stock Turbo by 24%.

The result is what *Car and Driver* calls "a missile." A car that can outaccelerate a BMW 318i, blow the doors off a Saab 900 Turbo and leave an Audi 5000s in the dust.*

So if you're looking for a great handling, great-performing car, check out the Intercooled Turbo from Volvo.

And if you already own a Volvo Turbo, don't despair. You can have an intercooler retrofitted at your Volvo dealer. Then you can fall in love all over again.

INTERCOOLED
THE TURBO +
By Volvo.

DON'T CRACK UNDER PRESSURE

TAGHeuer
SWISS AVANT-GARDE SINCE 1860

TAG HEUER CARRERA CALIBRE 1887

Few Hollywood men excel at acting and motor racing. Patrick Dempsey and his racing team are determined to reach the podium in the most prestigious events in motorsports. Like TAG Heuer, they are trailblazers who refuse limits and, no matter what, never crack under pressure.

Easy Rider

When the easy rider left the highways and took to the trails, the riding wasn't so easy any more. Then came the Arctic Cat Bikes.

With the easy ride of shock absorber suspension at both ends.

With the easy ride engineered by Arctic Cat's back trail experts.

With the shiftless luxury of automatic transmission.

So now the easy rider is still off the highways, and he's riding easy again.

Quickly, quietly and dependably, too.

Choose one of four models and start riding easy with Arctic Cat Bikes.

Arctic Cat Bikes
Get away from it all. And all the way back.

STAKE

17x24 cm	FOTOGRAFISK BOK	INBUNDEN
200+ sidor	115 GR MUNKEN SILK	OFFSETTRYCK
340+	FOTON	1945-2005
Fotograf	HENRY STAKE	STAKE FOTO ÅMÅL

Tidigare i höstas var det release för boken om Åmålsfotografen Henry Stake och hans bilder på Åmåls Grafiska i Åmål.

Henry Stake fick sin första bild publicerad i Provenstidningen Dalsland på 1940-talet. Därefter följde en lång rad av år då han dokumenterade det mesta som hände i Åmål. Henry var aktiv fram till en bit in på 2010-talet då han gjorde sina sista jobb.

För några år sedan skänkte Henry Stake stora delar av sitt bildarkiv till Åmåls kommun. Det är bilder från det arkivet som ligger till grund för bilderna i boken som inleds med en kort biografi om Henry Stake innan det blir en kavalkad av bilder från när och fjärran från de drygt 70 år han fotograferade.

Boken innehåller mycket bilder från butik och företag i Åmål, sport, artister och reportagefoto. Många är de Åmålsbor som finns med på bild i boken.

Boken ges ut av Åmåls Grafiska AB som arbetat med projektet sedan nyår. Boken är fullmatad med bilder från Henrys år som fotograf, men givetvis handlar det bara om ett urval av alla de 100 000 bilder som skänktes till kommunens arkiv.

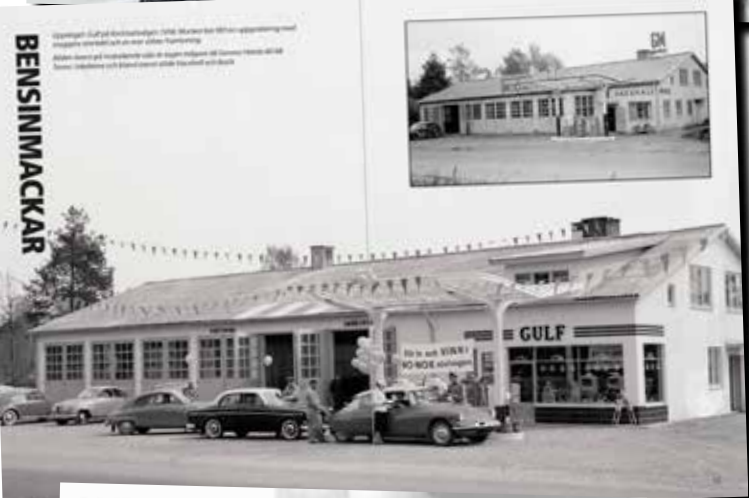
Boken finns att köpa hos Åmåls Bok- & Pappershandel samt på Åmåls Grafiska AB på Nygårdsvägen 7 i Åmål. Boken kostar 300 kronor.

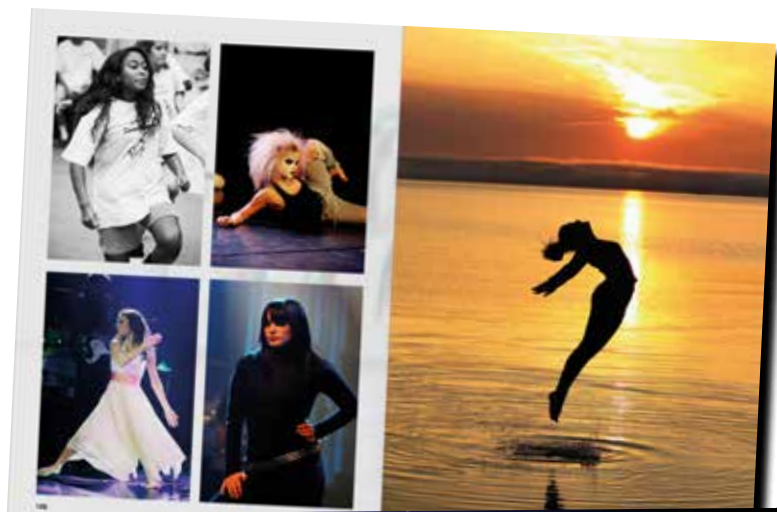
HENRY STAKE

Det är ett stort bildarkiv som ger oss en unik bild av Åmåls historia. Henry Stake har varit en viktig del i Åmåls historia. Han har varit en viktig del i Åmåls historia. Han har varit en viktig del i Åmåls historia.

Boken innehåller mycket bilder från butik och företag i Åmål, sport, artister och reportagefoto. Många är de Åmålsbor som finns med på bild i boken.

Under 25 år drev Sofia Westlund Englund sin dansskola DansCenter Sofia Westlund. För ett år sedan lade hon ned verksamheten då tiden inte längre fanns. Kvar finns dock minnena och fotoboken om dansskolan och dansarna. En perfekt julklapp till nära och kära till barnen som dansade i skolan.

De äldsta bilderna i boken är på Sofia Westlund själv då hon började som danslärare i egen regi med stöd av TBV i Åmål.

Några år senare bildade hon det egna företaget DansCenter Sofia Westlund. Sedan har det rullat på. Otaliga danskurser och många dansshower har det blivit. Tusentals dansare har passerat genom skolan under åren. För många var det och förblev det en hobby eller ett fritidsintresse. För andra har det blivit karriärer och världsmästartitlar i dans.

Boken är fylld med bilder på många av dansarna från mitten av 1990-talet fram till några av de sista showerna före pandemin slog till och stängde ned allt.

Detta är den perfekta julklappen till den som skulle uppskatta en bok där barn eller barnbarn finns med på bild.

Boken finns att köpa hos Åmåls Bok- & Pappershandel samt på Åmåls Grafiska AB på Nygårdsvägen 7 i Åmål. Boken kostar 300 kronor.

Moodestysplace

Maria Olsen Photography

www.moodestysplace.com

Baretta Magazine nummer 15 kommer 28 februari 2022

Redaktionen tar gärna emot tips om kommande evenemang, intressanta artikeluppslag, personporträtt och annat. Hör gärna av er på e-postadressen nedan, vår facebookside eller direkt till någon av oss på redaktionen. Vi ses i februari

tony@tonyberg.com